

I. (první dějství)

Adamův úvodní monolog (sám na scéně, rozohněně a vizionářsky):

I. 1.

Na scéně už jsou šotci Katka s Martinou. Asi 50 cm od kraje vyšší roviny je stůl (=2 lavice vedle sebe) překrytý prostěradlem. Další prostěradlo je někde nachystáno na zakrytí zmraženého Adama.

Adam vyběhne po schůdcích na pódium, na nižší rovině přeběhne doprava, zastaví a podívá se na diváky, vyběhne doprostřed, vyskočí na lavici:

Rázně, rozhořčeně: „Svět skončil! Sedne si na lavici, ráznost se mísí se smutkem. Sotva civilizace vykvetla, už zase uvažá! Topí se v banalitách! Seskakuje z lavice, jde k divákům doprostřed, s ironií v hlase: Homo sapiens sapiens, člověk, jenž se ve své pýše nazval dvakrát moudrým, vyhynul a byl nahrazen úplně jiným druhem, doleva, pomalu, s přehnanou zřetelností: homem vydutým. Vrací se do středu, ledabyle: Homem povrchním. Pokračuje doprava, soucitně: Homem prostoduchým. Opět s rostoucím rozhořčením, přeběhne doleva dozadu za stolem, možná nějaký kontakt se šotkem. A celý svět, kdysi chrám moudrosti, se stal hřištěm pro nezodpovědné děti! (posměšně:) Otázku upřímně, srdečně: „knížku? Jde zezadu přímo k divákům, s maximálně přehnanou ironickou jemností: ó ne, děkuji, já raději půjdu do posilovny, vypoťit zas kus mozku z hlavy!“ Doprava, opět stejná intonace: „Co trochu poezie? Doleva: No já nevím, nepůjdeme radši chvíli rvát jak zvířata na bandu troglodytů v trenýrkách, co otočka, jde nebo parodicky popoběhne doprava: běhají zleva doprava?“ Pauza, přejde za stůl, pak procitěně až zoufale? Kam se poděly všechny hodnoty? Přejde k šotkovi a pohladí jej po hlavě: Proč už není nic krásné, s bojovnou výčitkou se obrátí k divákům a jakoby útočně k nim popojde: proč je všechno cool? Přejde na opačnou stranu: Proč už není nic vtípné, proč je všechno lol a rofl? Zastaví se, znechuceně: Co to vůbec je?!? Sepne ruce, jde směrem do středu. A proč už lidé nehovoří o umění, ale o pitomých seriálech? Zoufale skryje hlavu v dlaních a bude-li to na pódiu vidět, klesne na kolena. – Po chvíli pobaveně vstává, popojde a jako by vyprávěl vtíp: „Musím ti teď něco říct zpřímá do očí,“ = pauza před pointou píše jeden kamarád druhému na Facebook. Bezradně až nevěřícně rozhodí rukama. A on mu odpoví smajlíkem. Odsud do konce odstavce zatím nevím. A celý svět je u toho vidí, a nikoho to vlastně nezajímá. Nic už nikoho nezajímá, miliony banálních informací lidem vymyly mozky, s jejich laskavým svolením jim zabily ducha! Měl by skončit na nižší úrovni někde v rohu v dřepu nebo opět na kolenou.

Rozhodně a bojovně vstane, vystoupí na vyšší rovinu: Na tom já se nebudu podílet! Opět vyskočí na lavici: V tomhle světě já žít odmítám! Lehá si na lavici. Šotci se během této věty chystají zmrazovat. A proto se nyní ukládám ke spánku – dávám se zmrazit a vyčkám, až přijde den, kdy si lidstvo zase začne vážit moudrosti a filosofie. V tuto chvíli dolehne. Šotci se nadechnou, ale A. je gestem zadrží, opět se zvedne a vzdorovitě! Anebo ať se vůbec nevzbudím!“ Lehne. Šotci jej dechem zmrazí, občas přitom rukou kontrolují ztuhlost. Až je celý tuhý, pokývou hlavou a překryjí jej prostěradlem.

Výsledek předchozího dramatického děje – Adamova rozhodnutí. Už tady je třeba vyjádřit silnou emocionalitu Adamovy postavy, jež bude protiváhou jednoznačné převaze chladu u postav Obce. Proto Adam musí pronášet text v uvozovkách výrazně parodicky, silně zdůrazňovat jak pozitivní, tak negativní naladění a to doprovázet výraznými gesty, která tady vyjadřují i rozhodnost a naději.

Nakonec se čas zpomalí a na scénu přicházejí Správci. Zamyšleně se dívají na Adama. Nejprve Alfa vyjde po schůdcích a zůstane na nižší rovině, lehce se natočí k divákům. Pak pomalu vyjde Beta až na vyšší rovinu, natočí se stejně jako Alfa a po asi 2 s. jdou ke stolu

s Adamem. Beta přejde za stůl k nohám, Alfa zůstane blíže u hlavy. Až posud jdou mlčky s rukama sepjatýma za zády. Nyní nasadí gesto přemýšlení. Asi po 5 s.

I. 2.

Alfa: Pokývá hlavou. „Ano.“

Beta: Pokývá hlavou. „Jistě.“

Alfa: „A nakonec, proč ne dnes?“ Během této repliky začnou obcházet stůl s Adamem.

Beta: „Extrapolujme - výrazně. Dá se očekávat, že bude realita- výrazně někdy více korelovat- výrazně s jeho přáním?“

Alfa: „Nemyslím.“ Oba se zastaví, Beta ještě chvíli přemýšlí. Měli by být na opačných místech než na začátku.

Beta (po odmlce): „Těž si nemyslím.“

Alfa: Opět začnou obcházet, tentokrát opačným směrem. „Ptám se. Je však jeho přání jakkoliv relevantní- výrazně?“

Beta: „Hmm... Ta bedna tu zavazí už celá léta. Musíme tomu věnovat pozornost.“

Alfa: „Ovšem také bychom ji mohli... tak nějak...“ (posunky naznačuje, že by ji zametl pod koberec)

Beta: „To by pak ale celé to jeho gesto, celá ta doba, co si tu leží... všechno by to bylo...“ Oba se zastaví – asi stihli celé kolečko.

Alfa zkriví obličej bolesti v očekávání toho slova

Beta: „... bezúčelné.“

Alfa (bolestivě opakuje): „Bezúčelné!“

Beta: „Ano.“

S následujícími replikami se sejdou vedle sebe za stolem. Jejich gesta by mohla být zrcadlově symetrická.

Alfa: „Jistě. Ale jak by tu přežil? Koneckonců, je to barbar.“

Beta: „Patrně... nepřežil.“

Alfa: „To je třeba verifikovat- výrazně.“

Beta: „Pak verifikujme- výrazně.“

Odcházejí doprava, ruce opět za zády.

Pokývají hlavou, jsou na odchodu. Alfa si na něco vzpomene:

Alfa: Zvedne ruku jako upozornění: „Ah, a je to morální?“ Oba se zastaví.

Beta (Popojde 2 kroky směrem k divákům a pokrčí rameny): „Dávej si pozor na to, co si přeješ...“

Alfa: popojde vedle něho,... protože mýlit se v premise by mohlo být trapné.“

Beta: „Ano.“

Alfa: „Jistě.“

Odcházejí.

I. 3.

Jeden z šotků se po chvíli přikrade k zákulisí, nahlédne do něj a rychle zase zmrzne, když přijde Eva s Cyrilem. Evidentně tedy uplynul nějaký čas.

Cytil založí ruce na prsou zaujme nekompromisní pozici stranou – vpravo na vyšší rovině – zády ke Adamovi i k Evě, která si prohlíží zmraženého Adama a dělá si poznámky.

Eva (trochu podrážděně, zastaví se ve své práci, protože ji Cyrilova přítomnost ruší): „Vaše přítomnost zde není nezbytná.“

Cytil: zhoupne se 2x ze špiček na paty. „Byl jsem pověřen přímo Správcí. Chcete zpochybnout jejich úsudek?“ Otázka může vyznít konfrontačně, skoro jako hozená rukavice.

Eva: Trochu pohrdavě, aniž by zvedla oči od objektu výzkumu. „Nebud'te rétorický, Cyrile.“

Cyril: Pomalů přejde na druhou stranu, s palci založenými za opasek. „Je to pro vaše dobro. Ten... ta... ta věc, to je barbar z úsvitu rozumu. Jako by dedukoval. Primitiv. Mohl by být nebezpečný. Zastaví se vlevo, možná popojde směrem ke stolu. Stojí tak, aby byla jasně vidět zbraň. Razantně zvýší intenzitu hlasu. Přítomnost strážce je naprosto nezbytná.“

Eva (apologeticky, obdivně): „Chtěl utéct před ignorantstvím, zachránit se před tupostí a divoštvím svého věku, podívat se na lepší svět. V jeho době to muselo být velmi vznešené gesto...“ Cyril prudce trhne hlavou.

Eva (vzpamatuje se, když zjistí, jak se na ni Cyril dívá): „Gesta jsou samozřejmě sama o sobě hloupá.“

Cyril (přechází za stolem, ruka na zbrani, dotěrně a bez úcty se sklání nad Adamem, nebere ohled na Evu, která mu bezděky ustoupí z cesty): „Není to žádný vznešený posel z minulosti. Je to zvíře ze ZOO, co se přišlo podívat na svět za klecí. Už u Adamových nohou, zvedne se Co s ním uděláte, až se rozhlédne do sytosti, zavřete ho do ní zpátky?“

Eva (ledově): „Ustupte, vše je připraveno. Chystám se rozmrazovat.“

Cyril (ustoupí krok do strany a bojovně vytasí a natáhne zbraň): „Jen do toho.“

Zamiří.

Eva: „Prosím vás, je to velmi delikátní proces.“

Cyril otráveně vrátí zbraň zpátky a odstoupí do povzdálí. Opět dotčeně založí ruce na prsou.

Eva z Adama trhnutím serve prostěradlo. Oba sledují probouzejícího se Adama, Cyril lhostejně, Eva zvědavě. Adam se posadí na lavici směrem k divákům (ted' má Evu za zády), promne si oči, promne si zkrhlé ruce, dýchne na ně, všimne si Evy, která obejde stůl zleva.

Adam: „Ty jsi... anděl?“

Eva, náhle šokována a pohoršena, vlepí Adamovi facku pravou rukou a sama je tím tak překvapena, že couvne až na nižší rovinu.

Cyril (vyrazí k Adamovi s evidentní touhou mu ublížit): „Ty zvíře! Tak ty si budeš dovolovat přirovnávat ji k nějakému zhovadilému antropomorfizovanému implikátu empiricky neověřitelné entity, ty jeden...“

Eva (vzpamatuje se, snaží se dostat mezi Cyrila a Adama, ale Cyrila se nedotýká): „Cyrile, on to tak nemyslel.“ Cyril musí udělat vztekle otočku a odejít. (k Adamovi) „promiňte, byla jsem trochu zaskočená, neměla jsem tak reagovat.“

Adam: Postaví se. „Kdo... kdo jste?“

Eva (něžně): „Eva.“

Adam (též něžně): „Eva... Já jsem Adam.“

Cyril (surově a našťavaně, ruce založené na prsou, jen tak štěkne přes rameno, aniž by se na A. podíval): „A já Cyril, neověřitelně mě těší.“

Adam: Dvě kroky směrem doleva dopředu. „Kde pauzička to jsem?“

Eva: K němu. „Adame... Váš sen se splnil! 2 kroky směrem doprava dopředu, tj. někam k Cyrilovi. Probudil jste se ve světě rozumu! Lidé zahodili všechny malichernosti, přestali se pitvat v pseudoproblémech a začali šlechtit svůj intelekt a pěstovat filosofii! Nacházíte se v Obci Moudrých a Svobodných Občanů, pořadové číslo sedmdesát devět!“

Adam (nadšeně – otočí se k Evě): „Je to pravda? Vlády se chopili rozumní a osvícení lidé?“

Eva (též nadšeně – k Adamovi): „Všichni jsme teď rozumní a osvícení!“

Během následujících 4 otázek a odpovědí postupují k sobě, zřejmě každý vždy s vlastní replikou. Stupňování nadšení bude vyjádřeno především intonací, rostoucí souznění stejnými gesty, zatím nevím jakými.

Adam (nadšeněji): „Už se neříká lol?“

Eva (nadšení graduje): „Lol? To snad ani není slovo...“

Adam: „Facebook neexistuje?“

Eva: „Co je to Facebook?“

Adam: „Čtou se knihy?“

Eva: „V jednom kuse!“

Adam: „Chodí se do divadla?“

Eva: „Prakticky se nechodí z divadla!“

Ted' už jsou na vzdálenost facky, takže Adam s následující otázkou už nemůže postoupit.

Adam (nadšení kulminuje): „Slunce je jasnější, vzduch čerstvější a tráva zelenější?“

Eva (se zarazí Zůstane jí předchozí gesto, tedy strnula. Také jí zůstává nadšená intonace.): „... ..než co?“

Adam (nejistě – také stávající gesto a stejná intonace): „Co? No... Než tráva...“

Eva Adamovi vlepi facku zřejmě levou rukou, aby diváci viděli. Facka je stejně jako v prvním případě automatická, jako by ji Eva ani nechtěla. Sama je tím zaražena.

Cyril: Naběhne, sápe se rukou, jako by chtěl Adama chytit za límec. Jakmile se přiblíží, Eva zase musí vstoupit mezi něj a Adama. „Tak ty budeš zas vulgární? Ty hajzle? Malá pauza. Tráva zelenější než tráva?!“

Eva (zadržuje Cyrilovi ruku): Chápavě, trpělivě. „Nechte jej, Cyrile, on za to nemůže. Otočí se k A. Opět se vám omlouvám, Adame, naléhavě: ale musíte pochopit, toto je civilizovaný svět. Musíte se naučit v něm žít.“ Cyril během těchto vět musí odejít doprava ještě nasupeněji než poprvé, s výrazem – jen počkej, Adame, mně neutečeš!

Adam (stále se drží za tvář, ale září nadšením, přechází doleva do popředí a vizionářsky deklamuje): „Ano! Zvedne levou ruku se zařatou pěstí: Budu se učit! Spustí pravou ruku z tváře, oběma ukáže na „tento svět“, stojí na místě. Toto je svět, pro jaký jsem byl zrozen! 1. Svět, v němž lidé nejsou posuzováni podle značky na kalhotách! 2. Svět, v němž si nikdo nemaže hlavu gelem jak chleba máslem! 3. Svět, v němž nikdo nevěří reklamám! 4. Svět, v němž se Aristoteles nepoužívá jako podložka pod kratší nohu stolu! V předchozích replikách pobíhá sem tam, při lichých doleva, při sudých doprava. Při 4. větě proti němu vyrazí Cyril tak, aby právě na konci byl u něj a při Adamově otočce s 5. „světem“ jej konečně chytí za ten límec. 5. Svět, v němž...“

Cyril (chytá jej za rameno a táhne pryč ze scény Cloumá jím, občas jej postrčí před sebou, pak zase chytne a cloumá. První větu asi musí na místě, s dalšími jej odvádí. Zřejmě po schůdkách do C32.): „Prvně dostaneš tolik injekcí, že si ještě týden nesedneš a pak tě necháme odvést. Pak spálíš ty směšné šaty a bude ti udělena příslušnost. Nemysli si, že se tady budeš potulovat bez dozoru, rozumíš?“

Cyril Adama odvedl pryč, Eva je následuje. Vybíhají šotci, všechno se mění, přemnoží efektově, konec prvního dějství.

2:45

Pasáž s dramatickým dějem: vyjadřuje první srážku Adamova nadšení s realitou racionální Obce – nejdůležitější jsou proto repliky kolem facky. A samozřejmě samotná facka.

Konec představuje přechod k dalšímu tématu – pokusu o Adamovo začlenění do obce.

(intermezzo AlfaBeta 1)

Zároveň s Cyrilovým odváděním Adama a následným Eviným odchodem přicházejí druhými schůdky AlfaBeta. Za chůze nelze stavět domeček z karet, místo toho může mít Rubikovu kostku nebo něco podobného. Protože mají být identičtí v intermezzu 2 si tyto hračka prohodí.

Cyril (*vzápětí po odvedení Adama do C32 se vrací, vyjde po schůdcích a hned se zastaví a uklání se – hodilo by se japonské klanění na kolenu, ale to asi nebude příliš vidět...*): „Vaše Transcendující Jsoucnovstva...“

Alfa (bez zájmu, pokračuje ve své činnosti – *popojde nějak kvůli tomu, aby mu to s jojem šlo lépe*): „Verbalizuj nově nabyté informace, strážce.“

Beta (taktéž – *také popojde trochu jiným směrem zaujat kostkou – obecně oba jdou více do středu*): „S ohledem na námi akcentovaná témata.“

Cyril: *napřímí se, také udělá 2, 3 kroky směrem k nim, ale zůstane na nižší rovině, natočí se napůl k divákům; první dvě věty pronese rytmicky, úsečně.* „Barbar přežil hibernaci. Lékaři prokázali, že není infekční. *Podezíravě – z jiného hlediska totiž to zvíře určitě infekční bude:* Z fyzického hlediska, samozřejmě.“

Alfa: *Zastaví jojo.* „Ano.“

Beta: *Také zvedne hlavu od kostky* „Jistě.“

Cyril: *AlfaBeta se zase pustí do svého hraní. – C. pronese první větu věcně.* „Momentálně je zadržován v izolaci. *Pauza, otočí se čelem k divákům, dá palce za opasek a pronese s neskryvanou antipatií, drsně.* Pokud mohu vyjádřit svůj názor... za adekvátní považuji... abych tak řekl... negovat jeho existenci.“

Alfa: *Okamžitě, aniž si přestane hrát.* „Tvé stanovisko je bráno v potaz.“

Beta: *Okamžitě, aniž si přestane hrát.* „Nechť ho stanovený dozor začlení do obce a udělí mu funkci podle svého úsudku nejvhodnější.“

Alfa: *Ano.*

Beta: *Jistě. Přitom odcházejí a nechávají Cyrila jemu samotnému.*

Cyril: *Trhne sebou, chvíli to zpracovává, ale nakonec bez stopy vzdoru:* „Vykonám.“
Cyril s úklonou odchází pryč, *AlfaBeta zase scházejí po „svých“ schůdcích, šotci budou chystat knihy, začíná druhé dějství.*

0:43

Alfa s Betou stále stejní, dramatičnost musí scéně dodat Cyrilova zášť vůči Adamovi a jeho těžko skrývané zklamání z toho, že nebude po jeho. Ovšem – bez diskuse poslechně.

II. (druhé dějství)

II. 1.

Po odchodu AlfaBety vejde Eva, vystoupí na schůdky a mlčky se domluví se šotky, kteří vzápětí začnou chystat knihy (zřejmě odněkud přinášet nebo aspoň ze země zvedat na stůl). Vejde Adam, cestou po schůdcích si se zalíbením prohlíží svůj nový dres. Jakmile vystoupí nahoru, kde si Eva dělá nějaké poznámky, rozhlédne se a začne nadšeně pobíhat a okukovat vše v Obci

Eva dělá si ~~při chůzi~~ poznámky, *stojí na místě. V okamžiku, kdy Adam vystoupí po schůdcích:* „Také vám budeme muset ještě přidělit vaši intelektuální příslušnost.“

Adam (nedává v nejmenším pozor; *přeběhne na opačný konec scény, tj. doprava*): „Přesně takhle jsem si to představoval!“

Eva: *Udělá pár krokem směrem k němu.* „Co byste řekl... kritický racionalista?“

Adam: *Zase běží úplně jinam (doleva dozadu, takže Evě jakoby utíká.* „Přesně takhle to má být. To nemá chybu!“ *Šotci by mohli představovat nějaké obdivuhodné dokonalosti – zde by se Adam zastavil u jednoho...*

Eva: *Otočí se čelem k divákům.* „Eh... ne. *Odškrtně kolonku. Zvedne hlavu, natočí se mírně přes svou pravou ruku k Adamovi.* Jak by vám vyhovoval umírněný meliorista? *Krátké zamyšlení.* Nějaký hodně umírněný?“ *Během této repliky Adam musí přebíhat k dalšímu objektu obdivu (vpravo vzadu), aby po otázce mohl okamžitě vybafnout.*

Adam: *Sklání se s vrcholícím nejčistším obdivem.* „Podívejte, jak tu všechno šlape jako hodinky! ... *a tohle by byl druhý šotek.* – *Eva ustaraně zakroučí hlavou, povzdychne si. Adam se vzpřímí, blaženě sepne ruce na prsou:* Všechno výsledkem zdravé, sportovní diskuze!“

Eva: *S trpělivou snahou, zase se k němu natočí.* „Adame, soustřeďte se! Tohle je důležité.“

Adam (s rozmáchlým gestem do publika *jde kupředu až na nižší rovinu*): „Podívejte, všechny ty zamyšlené tváře! Tolik inteligentních a vzdělaných lidí!“

Eva: „Hm... Naivní idealista?“ *Hledá v papírech příslušnou kolonku, příp. nápovědu, zda takové zařazení vůbec existuje.*

Adam (poněkud mu strne nadšení, *spustí ruce, trhaně se k ní natočí, jako by teprve teď zaregistroval, že na něj mluví*): „Promiňte, Evo, na co se tu vlastně pořád ptáte?“ *Nechápavě.*

Eva: *Naléhavě – jak to že to nechápe, taková samozřejmě věc, přece! Ruce s propiskou a papíry podél těla.* „Vaše intelektuální příslušnost. Váš světonázor. *Opět zvedne ruku s papíry.* Nemůžete si tu přeci jen tak obházet a nic u toho nezastávat, jak by to vypadalo? *Opět se chystá něco zapsat, ale opět zvedne hlavu a velmi důrazně pronese:* Každý musí něco zastávat. *Pauza, dva kroky od Adama, zamyšlení, možná naznačené propiskou přiloženou k tváři či ke rtům. Hovoří méně důrazně.* Leda byste zastával to, že nezastáváte nic kromě toho, že nic nezastáváte, to by pak šlo – *výsledek zamyšlení bude opět zdůrazněn propiskou, např. jejím zvednutím ve stylu ukazováčku,* ale jinak...“ *Pokračuje, Adam jí opravdu musí skočit do řeči.*

Adam (trochu se ztrácí): „Vážně?“

Eva (*Vzpamatuje se a ukončí zamyšlení, s povzdechem*): „Víte co, zatím napíšu jen ‚naivní‘. Zbytek doplníme potom. Tak, a teď vám přidělíme zaměstnání.“ *Protože nikam nešli, nikam nemohli dorazit.*

Proč nešli? Zřejmě bude potřeba nějak přeskládat scénu. To udělají šotci, ale aby to zapadlo do děje, bude vhodné, když jim to Eva jako nařídí. A tím pádem už musí být na místě. Kromě toho vedle téměř stojící Evy více vynikne uběhaný nesoustředěný Adam.

Bez dramatického děje. Vyjevuje se Adamova povrchnost, která se skrývá za jeho nadšením. Zdůrazněna musí být předposlední Evina replika.

II. 2.

Přicházejí ke stolu s knihami.

Adam: „Kde?“ *Ano? Změna kvůli návaznosti na předchozí část.*

Eva: „~~Zde budete plnit svou funkci.~~ *Jde ke stolu, položí si papíry, možná drží ruku na nich.* To je další věc, kterou v naší obci musíte mít – nikdo *klepne rukou na stůl* tu není bez funkce, nikdo *opět klepne* tu není zbytečný.“

Adam: *Popojde za ní, tj. přibližně do středu pódia.* „Bez debaty!“

Eva: *Poněkud chladně, úředně.* „Vaším úkolem bude *Možná by toto zařazení mohla ocitovat z materiálů ve složce, ať u toho něco dělá... systematizace literárního materiálu a jeho redistribuce mezi příslušné občany.*“

Adam: „To mám být... knihovník?“

Eva (*zavře složku, omluvně*): „Zpravidla je občanovi přidělena funkce v raném dětství na základě jeho předpokladů, ale u vás, chápejte...“

Adam: *Přechází dopředu...* „Paráda!“

Eva: „Prosím?“

Adam: *a doleva, stojí poblíž levých schůdků. „Budu dispečerem na dálnici moudrosti! Věrozvěstem vzdělání! Těm, kdož jsou závislí na vědě, budu dávat jejich dávku Descarta! Nietzscheho! A Heideggera!“*

Eva (překvapeně): „Koho?“

Adam: *Stále nadšeně k divákům. „Umožním plynout koloběhu vědy! Ano!“ Přijde k Evě, tj. stojí vlevo od levé lavice s knihami. Rozhodným tónem, nemůže se dočkat. „Kdy mohu začít a co přesně mám dělat?“*

Eva: *„Začnete okamžitě – rozhodně, rezolutně, následně změni tón na povzbudivý – není to nic složitého. Podívejte, systém je jednoduchý: Stojí za stolem s knihami, Adam bude vlevo od stolu. Eva přejde do věcného rychlého vysvětlování, které musí osvícený člověk ihned pochopit, avšak Adam – a také diváci – musí být naprosto zmaten. Položí ruku na hromádku několika (nejméně 5) knih: zde jsou publikace, se kterými dnes budete pracovat (ukazuje na stůl). Je třeba je systematicky třídit podle jejich obsahu, rozsahu, data vydání pauza a samozřejmě pořadí jejich odběru.“ Stihne-li to, mohla by během toho tu hromádku roztrždit na několik hromádek menších, přičemž by jednu knihu dala nejprve na jednu, pak s posledním kritériem na druhou hromádku – náznak byrokratické nejasnosti. To bude náročné, Evi si to musejí nacvičit. V ideálním případě by to v jejich provedení vypadalo podobně jako „skořápky“ a Adam by se ten zmatek snažil v předklonu sledovat.*

Adam: *Narovná se, trochu zvesela, rozhodně, jistě. „Ano.“*

Eva: *„Knihy, které k vám budou přicházet, jsou většinou předem označené. Vezme knihu a rychle ukáže tři různá místa s označením. Některé jsou ovšem označené, že se teprve mají označit. Čtvrté místo... To poznáte podle typu signatury.“ ... a páté místo. Musí jít o zřetelně odlišná místa i při pohledu z dálky a Evi zase musejí nacvičit rychlé nalezení všech 5 míst.*

Adam: *Kroutí hlavou podle toho, jak Eva obrací knihu. Už bez veselosti a rozhodnosti. „Ano.“*

Eva: *Během první věty vezme knihu odněkud ze země, ukáže Adamovi, a položí ji zřetelně jinam na zemi. „Budou k vám chodit publikace z jiných redistribučních center, ty musíte řadit zvlášť.“*

Adam: *Pauza, Adam nestačí sledovat odkud kam. „Ano.“*

Eva: *Opět kniha odjinud ze země, položí ji na stůl. „... pokud ovšem nebudou určeny pro okamžitý odběr, pak je neřadíte vůbec.“*

Adam: *Nejistota. „Ano?“*

Eva: *Během toho ukáže rychle několik z těch 5 míst, že tam opravdu nic není. „Knihy zcela bez signatury jsou určeny k likvidaci, ty budete dávat semhle.“*

Adam: *Otře si rukou čelo, už trochu zoufale. „A-aha?“*

Eva (vypadne ze své věcné pracovitosti a usměje se): *„Ale co bych vám to všechno povídala, vždyť si to můžete přečíst v instrukcích. Otevírá složky, vybírá... Zde.“ Podá ze svých složek Adamovi lejtstro.*

Adam: *„Děkuji.“ Hned se začte.*

Eva: *„A zde.“ další lejtstro, vsune mu jej na to, které drží v ruce.*

Adam: *Neví, který papír dřív, drží bezradně každý v jedné ruce, váhá. „Ano.“*

Eva: *„Zde máte manuál.“ podává mu řádný štos knih ze stolu. Tj. další, dosud nedotčenou hromadu. Těch knih bude potřeba hodně...“*

Adam: *Lehce a krátce zaúpí. „Děkuji.“*

Eva: *„S dodatky.“ ohromné složky doposud schované pod stolem.*

Adam: *Poklesne v kolenou, zděšený výraz. „Ufff!“*

Eva (zapátrá ve svých složkách): *„A ještěéé... toto.“ vyndá malinký kus papíru a přidá jej na hromadu*

Adam: *Zoufalý výraz. „Nrggh.“*

Eva: *Zavře svou složku. „Očekává se od vás, že budete znát obsah knih, které distribuujete. Pomalu odchází kolem pravé strany stolu, tj. za svou levou rukou. Ve volném čase se věnujte četbě.“*

Adam: *Na místě, mírně se otáčí za odcházející Evou. „Nrggh!!“*

Eva: *Přejde asi do středu dopředu, podívá se na hodinky. „Po dvanácti hodinách začíná váš čas na odpočinek. Pak vám budou přiděleny publikace na další den. Natočí se směrem k Adamovi. Máte nějaké otázky?“*

Adam (s jistými obtížemi se snaží přes hromadu knih dívat na Evu – *když to fyzicky půjde, může zkusit nejprve přes knihy, pak vedle nich*): „Evo, Evo, moc vám děkuji za tuto příležitost. *Eva si jde pro složku, která zůstala na stole, takže zmizí z Adamova zorného pole. Uvidíte – Adam se nějak natáčí, aby ji zase uviděl, že vás nezklamuuuu.*“ – *Těžké knihy...*

Eva (*Tentokrát už ze složkou v pravé ruce odchází za svou pravou rukou, vedle Adama se zastaví a položí mu svou levou na rameno a opět nadšeně*): „Adame, budete zářným členem naší Obce, já jsem o tom přesvědčena.“ *Odchází.*

V této pasáži vychází najevo příšerná byrokratizace a hyperintelektualizace života v Obci (což je dramatický děj pasáže). Adam se seznamuje s tíhou takového života...

II. 3.

Eva odchází ke schůdkům vlevo, na oslovení se zastaví a natočí hlavu doleva.

Adam (stále zaskládán): „Evo... *Jde dopředu do pravé části pódia. Možná byste nebyla proti... Červená se. rozumíte... někdy... Sbírá odvalu, jako by chtěl říct něco velkého: někam...*“

Eva (*vrací se natočí se k němu, tedy je bokem k divákům*): „Ano, Adame?“

Adam (rozpačitě – *neuvěřitelně se stydí, proto ještě o kousek poodejde od Evy a natočí se trochu za svou levou rukou*): „Rozumíte přece. *Aby překonal stud, následující větu začne velmi rozhodně a rychle, ovšem zasekne se. Že bychom mohli spolu někdy někam...*“

Eva (nechápe *udělá tři kručky jeho směrem, přendá složku do druhé ruky*): „Nerozumím Adame. Co bychom mohli někam?“

Adam: *Dívá se na stěnu a na strop, jako by o nic nešlo. „No... jakože... že bychom někam zašli, rozumíte. Jako spolu.“*

Eva: *Pochopí. Po svém, po jejich. „Ale samozřejmě, další konzultace proběhne podle plánu v...“ opět nahlíží do složek*

Adam (honem *otáčí se pomalu a nesměle k ní*): „Já myslel, víte, že bychom se mohli bavit i o něčem jiném...“ *Snaží se mrknout, ale ty těžké knihy z toho udělají leda škleb.*

Eva (vystrašeně *překříží ruce se složkou před tělem*): „Co byste chtěl konzultovat?“

Adam: *čepýří se. Jako by flirtoval. „Tak... různě. Jak se máte pauza a tak.“*

Eva (nechápe *dva kručky dozadu*): „Co jak mám?“

Adam: *Jde pomalu k ní. „Rozumějte, žádná specifická témata. Prostě diskuze... tak nějak... bez tématu.“ Přijde až na dosah její ruky.*

Eva se opět pohorší, nadechne, napřáhne pravou, chce Adama uhodit, ten si kryje tvář knihami. Eva se nakonec vzdá.

Eva (chladně): „Později přijdu zkontrolovat váš postup.“ *Odchází po schůdkách do zákulisí.*

Dramatický děj – první Adamův pokus o sblížení s Evou. Eva podle textu vůbec netuší, o co se jedná. — Dramaticky velmi vděčná část.

II. 4.

Následující „němá etuda“ je dramatickou pasáží, ale podle stávajícího popisu je to možná na 2 minuty. To je přece jen příliš, bude nutno zkrátit – podle zkušeností ze zkoušky.

Eva odchází do C32. Adam se opatrně odtíží tj. položí knihy na stůl, s povzdechem se dívá na stůl s knihami. Bere jeden z instruktážních papírů, začne jej číst a přitom zamyšlen popojde kousek k divákům. Dá najevo, že pochopil, vrací se ke stolu, –Zaujat čtením–bere knihu z jednoho místa stolu a obřadně ji pokládá na druhé. Vráti se pohledem k papíru, zavrtí hlavou, vezme knihu a postaví ji úplně jinak. Toto zopakuje několikrát, s několika různými knihami. Pak opět s porozuměním a se spokojeným úsměvem knihy poskládá na sebe, vezme si jiný papír, zděsí se, pokusí se vyjmout knihu ze spod sloupce, knihy mu popadají. Povzdychne si, zalomí rukama, zhluboka se nadechne, odhodlaně vezme znovu papír, do druhé ruky knihu, zaujatě čte. Jde opět k divákům, zastaví se, nakloní k papíru, zvedne hlavu a přemýšlí, znovu se začte, pak pochopí. Mezitím kolem prochází občan. Adamovi ve tváři zazáří poznání, ale občan mu knihu beze slova bere a odchází s ní pryč. Adam zjišťuje, že jeho ruka je prázdná, obrací se zmateně k odcházejícímu občanovi, zatímco jiný mu za jeho zády přináší další knihy. Když se Adam otočí a všimne si nových knih, zděšením málem spadne na zem. Vezme jednu knihu do ruky, pokrčí rameny, neví. Druhou, třetí – roztrhá papír, sedne si za stůl a zoufale schová hlavu do dlaní. (Zkrátka v tomto duchu se odehrává němá etuda, dokud se Adam nerozčilí a vztekle neroztrhá papír s instrukcemi.) V tom přichází občanka.

Občanka (zleva vedle stolu, klepe mu na rameno): „Promiňte?“

Adam (hlava v dlaních): „Cože?“ zvedne hlavu, všimne si občanky, vzpomene se, vzmůže, ulízne si vlasy „Ano? Pardon. Vstane. Tedy... Mohu vám nějak pomoci?“

Občanka: Skutečně se kaje, litostivým hlasem, uctivě se naklání. „Omluvte, prosím, mé zpoždění. Jak se říká – lepší pozdě, než proto.“

Adam: Nejistě. „Ano? Dostává se do role knihovníka. Ano! Jistě, už tu na vás dávno čekám! Bodře sepne ruce, zůstane bez pohybu a po chvílce mu ztuhne úsměv – neví, co dál. Vy jste... spustí ruce, schovává je do kapes totiž... éé... Mohu vám nějak pomoci?“

Občanka: Už klidně, věcně. „Jsem oprávněna vyzvednout si zde knihu. Zde.“ podává Adamovi lístek.

Adam: Jen získává čas. „Knihu?“

Občanka (podbízivě): Trochu se zarazí, mírně zakloní. „Jste přece literární distributor?“

Adam: Jako by to slyšel poprvé. „Já? Opět se do toho vžívá. No samozřejmě!“ náhle svěťácky: „Samozřejmě, že knihu – s nějakým zadrhnutím, aby dal divákům najevo, že je mimo., už ji pro vás mám od rána připravenou! Rozhlíží se po knihách na stole. Kdo by si taky šel do literárního centra pro rohlíky, že? Přehnaně a strojeně se svému vtípu zasměje, popadne se za břicho. Haha!“

Občanka (zamyslí se, pak bez emocí): „Patrně nikdo příliš chytrý.“

Adam se střídavě dívá na lístek od občanky a střídavě se prohrabuje v knihách, evidentně příliš neví, co má dělat. Klekne za stolem tak, že nahoře nechá jen ruku s lístkem. Po asi 1,5 s schová i ruku s lístkem, aby po dalších 2 s ukázal druhou ruku s knihou, vzápětí sám vstane a vesele s úsměvem podává knihu občance, avšak podívá se na lístek a suše:

Adam: „Ne.“ zklamaně ji zahazuje. Občanka začíná být trochu netrpělivá – přeslápne z nohy na nohu, poklepe prsty na stůl...

Adam: Ze zoufalosti už zkouší jakoukoli knihu, kterou má po ruce. „Tady! Ne. A! Taky ne.“

Adam (ponořen v knihách, opět se strojenou veselostí): „A nechtěla byste nějakou jinou?“

Občanka: Překvapeně. „Jakou?“

Adam: „Třeba... Tuhle?“ Náhodně jí strčí první, která mu přijde pod ruku

Občanka: Bere ji nejistě do rukou. „Já nevím... Je toho v ní hodně o multiplatformní generaci náhodných fraktálů?“

Adam: *Sází vše na jednu kartu, proto s přehnanou suverenitou.* „Pochopitelně. Rozhodně to nejlepší, co jsem na toto téma kdy četl.“

Občanka (*nevěřičně čte název, pak tázavě zvedne hlavu, dá bojovně ruku v bok*): „Proslulé metody... senoseče.“

Adam: *Ve spěchu, chce se aspoň nějak zavděčit.* „Počkejte! Tady! Há, mám to!“ vítězoslavně jí podává knihu „Zde, madam. Je tohle kniha, již jste chtěla?“

Adam nezvládá hypersofistikovaná – a zřejmě nezvládnutelná – pravidla své funkce, přitom ale by rád uspěl, a proto se snaží splnit své úkoly jakýmkoli způsobem. Jedná se o dramatickou pasáž.

II. 5.

Občanka: *Nejprve opět bojovně.* „Ne. Ovšem naštěstí - Ale počkejte, tahle se mi také hodí. Vy jste z oboru?“ *Začítá se a odchází doprava, zastaví se někde na konci druhé lavice.*

Adam (světácky, *s hranou suverenitou s opře pravou dlaní o stůl, levá ruka v bok*): „Sem tam si o těch multifórních frgálech něco přečtu.“

Přichází občan 1

Občan 1: *Postaví se nalevo od stolu, kousek od místa, na němž Adam poslouchal Eviny instrukce.* „Jsem oprávněn si převzít knihu.“

Adam trochu jakoby přistížen opustí suverénní pózu, bere od něj lístek, noří se zpět mezi knihy.

Občanka (čte si u toho svou knihu, *listuje v ní a tím člení text*): „Je dobré mít obecný přehled. Pokud lidé budou pokračovat v té přísné specializaci, nakonec si přestanou rozumět.“

Adam (mezi knihami): „Ujišťuji vás, *vstane a jako by chtěl jít za ní, ale všimne si O1 a začne znova hledat. O1 se po něm podívá a založí ruce na prsou.* že můj přehled je skutečně velmi obecný.“

Přichází občan 2, postaví se za O1.

Občan 2: „Mám oprávnění...“

Adam: *Musí být oslovením téměř vylekán, proto vstane a:* „Cože? Eeeh... Aha, převzít knihu, já vím. Eeeh... *Napadne jej řešení, totiž jeho odklad.* Počkejte, tady pán tu byl první.“ *Srovnává oba lístky, rozhlíží se po knihách na stole.*

Občanka: *Přešlápne z nohy na nohu, pohled někam nad diváky, velmi důležitě.* „Je to tak hrozně... intrakonsolubní, jestli mi rozumíte.“

Adam (v nejmenším ne): „Tak to jste řekla přesně!“ *Podívá se na pány, možná i gestem naznačí, že má důležitý hovor s občankou. Ale hned se zase snaží hledat, tentokrát na zemi.*

Občanka (mimochodem, začtená, *proto pomalu*): „Problém je ovšem s kritériem, že? Kde vzít kritérium.“

Adam (*zvedne nějakou knihu na stůl, podívá se na lístky, zakroučí hlavou a přisadí si*): „Tak! A o čem se nedá mlčet, o tom se musí mluvit! Nebo tak nějak!“ *Natočí se k občance, jako by zapomněl na svůj úkol.*

Občan 1 (netrpělivě): „Prosím vás, mohl byste to uspíšit?“ *Knihovnik se vzpomíná, zase hledá, tentokrát pod druhou lavicí.*

Občanka: „Já tedy nejsem proti pluralitě názorů, to je vám snad jasné.“

Adam: *Zpod lavice...* „Naprosto.“

Ze zákulisí přichází občan 3.

Občan 3: „Promiňte, *pozdraví se s pány, hledá pohledem knihovníka, který v tuto chvíli vstane v každé ruce jednu knihu* hledám...“

Adam: *Zlostně.* „Do fronty!“ *A obě knihy odhodí, opět se dívá na lístky. O3 se s omluvnou úklonou postaví za O2.*

Občan 2: *S propukající netrpělivostí, ovšem zatím velmi slušně.* „Poslyšte, to už máte mít dávno připravené!“

Adam (vynořuje se z knih, našťvaně): „Hele, vy chytráku. *Chce odpovědět, ale neví co. Najednou jej napadne:* Kdybyste mi s tím pomohl, už by to bylo. Tady máte lístek, hledejte.“

Občan 2 je poněkud zaskočen, ale neodvažuje se odporovat, podívá se po O1 a O3, kteří pokrčí rameny. O2 přejde za lavici, Adam mu uvolní místo a O2 se noří do knih.

Občanka: *Zavře knihu založenou prstem, s přemýšlivým výrazem se natočí k Adamovi.* „Jenže když jsou lidé příliš odlišní v názorech, tak se vzájemně odcizují.“ *Ten se k ní taky natočí, chce odpovědět, ale –*

Občan 1: „Prosím vás, já to potřebuji rychle!“

Adam: *Rázně mu odsekne:* „Tak si to najděte sám!“ *Opět chce něco říct občance.*

Občan 1: *Zřetelně zaklepe prsty na stůl, přísně:* „Nesouhlasí. Já nebyl vycvičen k tomu, abych...“

Adam (našťvaně mu přisunuje tlusté složky od Evy): „Tady, přečtěte si návod.“

Občan 1 se začítá, stále stojí nalevo od stolu, ale popojde si tak, aby se mu dobře četlo.

Občan 3: *Posune se na 1. místo ve frontě.* „To jsou způsoby, toto!“

Adam (k občanovi 3): „A vy! Najděte knížku tady pánovi! Nestůjte tam!“

Občan 3: „No dovolte?“

Občan 1 (k občanu 3): „Podal byste mi tamtu knihu?“ *Naznačuje na nějakou knihu na zemi nebo na druhé lavici – uvidíme podle reálného rozmístění.*

Občan 3: „Tuhle?“

Občan 1: „Tamtu.“

Občan 3 mu podává jinou knihu a zapojuje se do hledání – asi někde na zemi, aby se nepletl O2, Adam opatrně odstupuje od stolu a sleduje, jestli mu to projde. Prošlo, přechází k občance, postaví se po její levé ruce. O2 by si v tuto chvíli mohl ztěžka oddechnout nebo otřít upocené čelo – je to přece jen oříšek...

Adam: „Už se vám věnuji. Co jste to říkala?“

Občanka: „Říkám, že lidé mohou být produktivní jen když sledují stejný cíl, nemyslíte? Diverzita názorů není nutně za všech okolností přínosem.“

Adam (filosoficky, *strojeně a neuměle zaujme nějaký myslitelský postoj*): „Nu, madam, já si myslím, že lidé budou mít rozdílné názory, buď jak buď.“

Občanka (pohoršena, *poodstoupí od něj, prohlédne si jej podezřívavým pohledem*): „Prosím?“

Adam: *Překvapeně.* „Co?“

Občanka: „Kdo má být?“

Adam (neobratně): „No jako... buď... rozumíte... jak... buď.“

Občanka se nasupí a vlepi mu facku, pohoršena odejde levými schůdky.

Adam (ubliženě, drží se za tvář, *překvapeně nechápavě, přitom popojde za občankou, takže se zase přiblíží k hlavnímu knihovnickému stolu*): „Za co?“

Občan 2: *Bouchne něčím (asi knihou) do stolu.* „A dost! Ta kniha zde prostě není!“

Občan 3: *Jde konfrontačně dopředu k Adamovi.* „Víte vy co? Já si přišel pro svoji knihu, ne abych tu za vás dělal vaši práci!“

Občan 1: *Útočí na Adama zleva.* „Začněte laskavě plnit svou funkci, občane!“

Obklopují jej a nadávají mu jeden přes druhého, připojují se i šotci. Adam se uprostřed nich stále s rukou na tváři za zoufalého úpění sune k zemi. Po chvíli občané odcházejí, šotci se pouštějí do úklidu knih – nejdříve musejí uklidit pravou lavici, na které bude Alfa žehlit šerpu. Adam s pláčem vstává, bere si 2 či 3 knihy a odchází. Druhé dějství končí.

Tato scéna opět obsahuje dramatický děj – má demonstrovat Adamovu neschopnost nebo spíše nezvládnutelnost předpisů Obce pro takového průměrného smrtelníka z doby Facebooku. Zároveň vychází najevo, že Adam nemá velkou trpělivost pro řešení problémů...

(intermezzo AlfaBeta 2)

Šotci zřejmě budou uklízet knihy po 2. dějství, do toho přichází Cyril a jako obvykle AB. Alfa si žehlí šerpu, Beta skáče přes švihadlo.

Cyril (uklání se): „Vaše Omnipotentní Pansofistva!“

Beta Alfa: „Jak si vede náš host?“

Cyril: „Podle mých posledních zpráv vyšplhal na sloup v zahradách peripatetiků, kde *následující informaci s ironií, výsměchem nebo podobně...* nyní střídavě pláče a střídavě hází po občanech knihami.“

Beta: „Typické.“

Cyril: „Žádám o povolení ho sestřelit.“

Alfa: „Zamítnuto.“ *Co to doplnit na: „Tvé stanovisko pauza je zamítnuto.“ (Otázka na Michala.)*

Beta: *Zřejmě tady přestane skákat.* „Není to zcela neočekávaná reakce. Náš primitiv byl pověřen funkcí, jež přesahuje jeho maximální schopnosti.“

Alfa: „V tomto ohledu jeho supervize politováníhodně selhala.“

Alfa přestane žehlit.

Beta: „Ano.“

Alfa: „Jistě.“

Cyril: „Ale... Co tedy s ním?“

Alfa: „Primitiv se nikdy neosvědčí ve funkci, v níž bude nucen interagovat s osvěcenými členy naší slavné Obce.“

Beta: „Je třeba nechat jej pracovat s lidmi stejné intelektuální úrovně.“

Cyril: „Ale kde seženeme někoho tak obdivuhodně pitomého?“

Podobně jako v Int 3 začnou obcházet v kroužku (jednou po směru, jednou proti směru hodinových ručiček) s gestem přemýšlení, tj. hra je opět přerušena.

Alfa: „Spekulujme. Jaký je nejbližší dostupný ekvivalent barbara?“

Beta: „Stanovme kritérium. Co dělá primitiva primitivem?“

Cyril: „Nic nezná.“ *Vyzkoušíme, zda bude působit jako vhodná komická vložka, když Cyril začne také rádobypřemýšlivě obcházet v kroužku.*

Alfa: „Nic neumí.“

Beta: „Nic nechápe.“

Cyril: „Nic neví!“

Alfa: „A kdo nic neví?“

Beta: „Ten, kdo se ještě nic nenaučil.“

Vyřešeno, začínají si zase hrát. Při zbývajících replikách dokončí otočku tak, aby byli čelem k divákům.

Alfa: „Ergo - nejlepší volbou jsou malé děti. Ještě nedovinuté.“

Beta: „Nechť je vychovatelem pro nejmladší!“

Cyril: „Vykonám!“

Cyril je na odchodu, Správci jej ale zadrží

Alfa: „Strážce?“

Cyril: „Ano, Vaše Nedožirná Sluncedárcovstva?“

Beta: „Nelze vyloučit, že ono tak žalostné pochybení v úsudku jeho opatrovnice mělo příčinu emocionálního charakteru. Na barbarovo další začlenění proto nadále dohlédneš ty sám.“

Cyril (zděšeně): „Já? Tedy, chci říct, ano, jistě, vykonám!“

Asi je třeba zase dodat Alfa: „Ano.“ Beta: Jistě.“, protože jinak by AB neodcházeli jako ti, kdo mají hlavní a poslední slovo.

Cyrl s velmi znechuceným výrazem ve tváři odchází

Další ukázka správcovské dedukce – což je rozvedeno a zdůrazněno, protože žádný dramatický děj zde není. – Cyril více naznačuje své roztrpčení ze správcovského rozhodnutí, ale toto roztrpčení myslím nikdy nedospěje k nějakému posunu v jeho jednání či charakterové změně.

III. (třetí dějství)

III. 1.

Děti budou v půlkruhu asi v polovině (o něco více doprava), přitom půlkruh bude trochu natočen směrem doprava, kde bude Adamova židle. Cyril se posléze usadí někde na kraji vlevo.

Bude-li to technicky možné, budou děti sedět na lavicích, aby je všichni lépe viděli. Pořadí zleva doprava: 2, 4, 3, 1.

Adam s Cyrilem přicházejí do výchovného centra a zastaví se po vystoupení na pódium – Cyril na vyšší, Adam na nižší rovině; děti sedí v tureckém sedu na zemi v půlkruhu a čtou si. Děti by mohly být odlišeny bulou na krku.

Cyrl (nasupeně): *Nebdále pokyne hlavou směrem k dětem.* „Tady. Tihle čtyři chudáci ti byli přiděleni.“

Adam: *Nejistě, zjišťuje svou funkci. Ovšem bez nějakého strachu i bez nadšení.* „A já je mám učit?“

Cyrl: *Palce za opasek, popojde směrem k dětem, první větu velmi pohrdavě.* „Co bys je asi tak ty pauza mohl naučit? Otočí se k němu, nakloní se nad něj. Ty budeš jen dohlížet, jde pomalu k dětem, mluví důrazně a důležitě, jde přece o budoucnost obce. aby si hrály předepsaným způsobem. Aby zpívaly schválené písně a pohládí dítě 2 po hlavě. To zvedne hlavu, Cyrl zvedne ukazováček jako „dávej pozor a poslouvej!“ dbaly na zušlechťování těla.“

Adam: „... a dál?“

Cyrl (rozzlobeně *rázně vyrazí k Adamovi*): „Poslouvej mě, ty nebudeš dělat pokud možno vůbec nic, jasné? - Zase se k němu naklání, následně se narovná, spojí ruce za zády a mluví k publiku, poodejde kousek doprava dozadu, takže je natočen kolmo k oblouku dětí: Jedině tak nic nezkazíš.“

Adam (sebevědomě, *vystoupí na vyšší rovinu, směrem k Cyrilovi*): „Cyrile, vy mi hrozně křivdíte. Otočí se k divákům. Připouštím, nezačal jsem nejlépe, ale *prosebně, naléhavě*: chápejte, všechno je tu pro mě nové!“

Cyrl (ušklíbne se, *jen napůl otočí hlavu přes rameno*): „Pche.“

Adam: „Tentokrát vás nezklamou, *nějaké gesto vyjadřující odhodlání, sebejistotu*: vždyť já si s dětmi rozumím! Podívejte!“ *Upraví si oblek, učísne vlasy a jde s rozhodnou strojeností. Přejde až na pravý kraj pódia, takže půlkruh dětí je natočen přímo k němu.*

Přejde k dětem, děti jako jeden zvednou hlavy od knih.

Adam (*nadechne se, strojeně tleskne, v mírném předklonu se sepjatýma rukama se mírně natáčí v půlkruhu a šišle*): „Tak čó, děti? Jakpak še dneška máme, šme dneška hodné?“

Dítě 1 (po chvíli ticha, *kdy Adamovi ztuhne úsměv – což ovšem nebude vidět – a stále s křečovitě sepjatýma rukama se narovná, a tím oddálí od dětí, ledově*): „Máte nějakou ošklivou logopedickou poruchu (poluchu)?“

Adam se strojeně, ale jen krátce zasměje a přes nižší rovinu obchází obloukem dětí (takže jejich půlkruh doplňuje protilehlým půlkruhem) a pospíchá k Cyrilovi. Adamovi

poněkud sklápne, nejistě couvá zpět k Cyrilovi, děti se jako jeden opět vrací ke své četbě. Cyril se otočí k publiku a spráskne ruce.

Cyril (do plénu): „Jak se tohle mohlo stát. Já – strážce obce *jde dopředu k divákům* – nejlepší z občanů, tu musím sedět a hlídat tenhle... opičí cirkus.“

Adam (*stojí mezi dětmi a Cyrilem a šeptne stranou*): „Nevíte, co mi to říkal?“

Cyril (pokračuje v samomluvě): „Já! Já bych měl potírat bezpráví, hájit hodnoty civilizace, ne tady... tohle.“

Adam (zkouší opět na děti, *stojí přitom na začátku půlkruhu vedle 2*): „Copak to čtete?“

Děti jako jeden opět zvednou hlavy, věnují mu bezvýrazný pohled, první dvě a druhé dvě se podívají na sebe, pak se svorně vrací ke knihám.

Adam (k Cyrilovi): „Nejsou nemocné?“

Cyril (*přijde k němu, levou chytne Adama za límec nebo za oblečení na rameni a zavrčí*): „Dobře mě poslouchej. Uděláš jen jednu chybu – *ukáže mu počet palcem pravé ruky jen jednu!* – a vracíš se zpátky k ledu. Je ti to jasné?“

Adam (úzkostlivě): „Ano, pane!“

Cyril (pustí jej *s náznakem odmrštění*): „Tak se čiň.“ *Otáčí se zase směrem k divákům.*

Adam: *Nejistě spojí ruce před sebou.* „Ale co mám dělat?“

Cyril (vybuchne *s pravou rukou na tváři*): „U všech univerzálií, copak vy jste u vás neměli děti?“ *Natočí se k A.*

Adam se s jistými pochybnostmi obrací k dětem, Cyril se jde uraženě posadit do postraní. S židlí za ním přispěchá šotek.

Dramatická pasáž – pokus o navázání kontaktu s dětmi. Adamovu počáteční sebejistotu stíhá naprostá absence sebedůvěry až beznadějí a strach z Cyrila.

III. 2.

Adam (*opět přejde k pravému kraji proti oblouku dětí, ovšem je skleslý, teprve pak se s námahou vzchopí a s mírným zadrhnutím vyjadřujícím nejistotu velmi se snaží*): „Vy jste mi to ale hodné děti.“ *děti k němu obrací pohled, tentokrát vytrvají „Takové... sečtělé.“ – Přitom si přeje dlaněmi po stehnech, jako by si otíral pot. Cyril s hlučným povzdechem vkládá hlavu do dlaní. Trapná chvíle ticha.*

Adam (honem, *trhne sebou*): „Nechtěli byste něco dělat?“

Dítě 2: „Špečifikujte.“

Adam: „No... Co tak obvykle děláte?“ *Mírně rozhodí rukama na znak bezradnosti. Následující činnosti pronášejí děti velmi zřetelně a důrazně, důležitě.*

Dítě 1: „Diskutujeme.“

Dítě 2: „Tematizujeme.“

Dítě 3: „Problematizujeme.“

Dítě 4: „Argumentujeme.“

Adam: „A nechcete si třeba přečíst pohádku?“

Cyril: „To je vůl.“ *Musí být doplněno – totiž není to jen sprosté, ale působí to přímo na nervovou soustavu občanů, viz 5. a 6. dějství. Proto např.: „Analogicky vzato (se zamýšleným výrazem) – to je vůl.“ (Se stejnou intonací jako původně.)*

Dítě 3: „Co je to pohádka?“ *Definujte.*

Adam: „Pohádka... *Děti se chytly, Adam cítí půdu pod nohama. Mentorsky vysvětluje jako malým dětem.* To je takový příběh s ponaučením.“

Následující 2 otázky musejí vypálit rychle.

Dítě 4: „Moralitum?“

Dítě 2: „Myšlenkový experiment?“

Adam: „Tak něco.“ *Poněkud nesměle pohládí dítě 1, které je nejbližší k němu.*

Cyril (deklamuje): „Dnešní děti jsou zítřejší vychovatelé. Naprostá katastrofa.“

Dítě 1 (prosí): „Pane... povězte nám pohádku.“ *Adam je pohládí směleji, pak udělá na Cyrila dlouhý nos. Šotek mu podává židli, Adam si sedá.*

Adam: *Už s pocitem převahy.* „A jakou byste chtěli? Nějakou o zvířátkách, co?“

Dítě 4: „Zvířátka?“

Po otázce kratičké zamyšlení, pak opět velmi rychle po sobě.

Dítě 2 (nadšeně): „Elektrody!“

Dítě 3: „Hypofýza!“

Dítě 1 (vstává): „Donešu škalpely!“

Adam: *Naváže ve stejném rychlém rytmu, ovšem už bez pocitu, že je vše v pořádku a že se „chytí“.* *Sedí, ale rukama gestikuluje směrem k DI ve snaze zadržet jej.* „Proboha, sedni si! Tady se nic pitvat nebude! Radši vám povím tu o perníkové chaloupce.“

Dítě 1 zklamaně usedá, dítě 2 zvedne ruku.

Adam (podezřívavě, *opře se, a tím odkloní od dětí*): „No?“

Dítě 2 (zasvěceně, *s gestem zamyšlení*): „Z konstrukčního hlediska je ta perníková chaloupka pěkná blbost.“

Dítě 3: „Jak jako perníková?“ - *Tohle není způsob vyjadřování občanů, navíc obsah není stejně věcný a intelektuální jako u ostatních dětských replik. Nějaká alternativa?*

Dítě 4: „To je nějaká metafora, že?“

Adam (podrážděně): „Přesně tak! Povím vám pohádku o (*zdůrazní slovo*) metaforické perníkové chaloupce. *Rozčilením vstane, otočí se více k divákům a velmi přísně:* Teď hlavně buďte zticha.“

Cyril (mimochodem, ostentativně): „Od Správců jsem dostal už tři vyznamenání za efektivitu. Vážně nevím, proč mám tohle za potřebí.“

Adam: *Trochu se natočí k C., stejně přísně:* „To platí i pro vás.“ *chraptivě se odkašle, nadechne, uklidní a snaží se opět vstřícně:* „Ehm, ehm. Milé děti. Bylo nebylo...“

Všichni sebou trhnou, Cyril vyskočí ze židle s rukou na zbrani. Židle by se měla převrátit. Adam se lekne.

Adam (nechápe): „Co je?“

Nikdo se nehýbe, Dítě 4 se zvedá, přejde k Adamovi. Strojeně mu vlepí ohromnou facku, jde si sednout. Bylo by hezké, kdyby „děti“ chodily opravdu jako děti, batolata. Zkuste to nacvičit!

Cyril (*jde směrem k Adamovi, ten je naštěstí oddělen dětmi, nenávislně*): „Tak ty si nedáš pokoj. A před dětma!“ - *Poslední slova jen sykne, jako by nechtěl, aby jej děti slyšely.*

Adam (ublíženě, *téměř v šoku si sedá*): „To dítě mě praštilo!“

Dítě 2 (prosí): „Pane vychovateli, přečtete nám nějaký méně debilní příběh.“

Adam (*Po chvíli, kdy si tři praštěné místo, ovšem stále zamrzele, otráveně*): „To bude asi lepší. Z čeho si nejradyji čtete?“

Děti (unisono, nadšeně): „Z Prolegomen!“

Adam (chvíli váhá, *s povzdechem*): „Tak mi podejte to prolegomen.“

Dítě 1 vyběhne pro Prolegomena, s knížkou mu naproti vyběhne šotek, vrátí se, dá knížku Adamovi, všechny děti se k němu těsně přisunou (případně si přisunou lavice), visí mu na rtech, jsou nadšené, nedočkavě šermují ručičkami. Při přesunu se hlasitě a zřetelně ozve Cyril.

Cyril: „Taky jsem bojoval ve velkých válkách proti misomusům, kdyby to někoho zajímalo.“

Adam (otvírá Prolegomena, odkašlává si): „Takže:“ *Následuje nějaký obzvláště vypečený a nepochopitelný úryvek z Prolegomen, tedy prakticky jakýkoliv.*

Adam (když část dočte, panicky; *narovná se na židli, otočí k divákům, ruce s knihou nechá klesnout na kolena*): „Co to proboha je?“

- tento kus scénáře bude doplněn po konzultaci s Prolegomenami -

Dítě 4: *Bezelstně, otevřeně.* „Vy tomu nerozumíte?“

Adam: *Neúspěšně se to snaží zlehčit jakýmsi nepodařeným úsměškem.* „No, když to říkáte takhle...“

Cyril: *Opře se na židli, možná i zhoupne, ruce přeloží na prsou.* „Nerozumí. Ani slovo.“

Děti v Obci jsou zvláštní a postupy běžné v naší době na ně nezabírají. Jsou přemoudřelé, hyperintelektuálně orientované, žádostivé poznatků. Dětské nadšení a spontánnost se u nich pojí právě jen s poznáváním.

III. 3.

Dítě 1 (zklamaně, *nějaké gesto rukou*): „Vy jste vůbec takový divný.“

Dítě 2 (trucovitě): „Náš minulý vychovatel byl lepší.“ *A kývne na ostatní děti na náznak shody názoru.*

Dítě 4: „Vy jste *poposedne* jiný.“

Adam: *S rozladěním rozhodí rukama.* „Jak jiný?“

Dítě 3: *Přemýšlí.* „Vy jste... vy jste takový... *S vymyšlením samo sobě odkývne, že je to ono.* insuficietní.“

Dítě 4 (hledá správná slova): „Takový...“ *Zamyšlený pohled nahoru.*

Cyril (doplní): „Osel.“

Dítě 1 (nadšeně, *ale neuměle zatleská ručičkami*): „To je ono! Osel jste!“

Dítě 3 (*tleská a přitakává*): „Osel! Osel! *Šotci na Adama dělají prsty kiš-kiš.* *K tleskání a smíchu se připojí i dítě 2.*

Dítě 4: „O-sel, o-sel! Analogicky vzato, samozřejmě.“

Adam (nepříčetně): „~~Už zase!~~ Tohle nemusím trpět!“ ~~*vstává ze židle*~~ *Asi neseď, takže spíš odhodí Prolegomena a rozhořčeně odchází.*

Cyril (rázně): „Sedni.“ *Nemůže jej nutit k tomu, aby zůstal, když jej vzápětí sám vyhodí (viz III. 5.). Ale jako dohlížitel může chtít rozhodovat o všem, co Adam dělá, proto třeba (příp. Michal doladí):*

„Stůj!“ „Kampak?“ *Nebo něco podobného.*

III. 5.

Adam: „~~Ne!~~ To už přesahuje všechny meze! To nejsou děti, to jsou normální zrůdy!“

Cyril (*vstává, vytahuje zbraň a míří na Adama*): „~~Sedni~~ Stůj, nebo přísahám, že tě zastřelím!“

Adam se rychle vrací zpět, bere jedno dítě a schovává se za ním jak za živým štítem. Cyril mezitím musí přejít dopředu, aby dítě bylo mezi ním a Adamem.

Adam (panicky): „Před dětmi ne!“

Cyril sklání zbraň. Dítě kousne Adama do ruky, ten zaječí a pouští je. A přidá spravedlivý pohlavek, ovšem zdravou rukou.

Adam: „Spratek!“ *Fouká si na kousnutou ruku.*

Cyril (chytá Adama za límec a táhne jej pryč): „A dost! Tady jsi skončil, kamaráde. Těhle komedii už nebudu přihlížet ani o minutu déle. Já! Já teda ne!“

Děti se dívají za mizející dvojicí. Pak si klidně a koordinovaně posedají do půlkruhu jak na začátku scény a otevrou si své knížky.

Dítě 1 (po chvíli): „Osel.“

Ukončení dějství s jasným výsledkem – Adam není s to vychovávat děti v Obci.

Vybíhají šotci, odvádějí děti, konec třetího dějství.

(intermezzo AlfaBeta 3)

Tohle bude pro AlfaBeta asi nejnáročnější výstup. Po předchozím dějství na scéně zůstávají čtoucí si děti. Šotci se promění na učitelky ve školce, děti seřadí do dvojic a odvedou po levých schůdcích do C32. Zároveň jako obvykle zprava přijdou AlfaBetaáci a budou si při příchodu pinkat míčkem na pingpongové pálce. Protože budou mít dost času, po výstupu na pódium ukáží své mistrovství – postaví se vedle sebe, popojdou 3 kroky k divákům, chytí míček, synchronizovaně uchopí pálku za plochu a budou pinkat rukojetí. Je třeba začít cvičit, a to i na zkouškách – tedy úkol pro Katku: pověřit někoho přinesením pálek a míčků. (Vhodná bude pálka s rukojetí s aspoň částečně rovným profilem.) Pokud snad míček spadne, správce na sobě nedá nic znát a šotci jako o překot budou závodit, kdo z nich míček chytí a přinese.

Cyril (jako vždy vyjde na nižší rovinu a vysekne poklonu): „Vaše Sebepotvrzující Emanence!“ *AB chytí míčky.*

Alfa: *Bez pohybu, pohled do diváků.* „Tedy primitiv opět selhal.“

Cyril: „Opět pauza, otočí se k divákům a se zadostiučiněním a zcela.“

Beta: *Bez pohybu, pohled do diváků.* „Domníváš se, že by měl být přerázen?“

Cyril: *Stejný postoj.* „**S neochvějnou – zdůrazní podobně jako dříve „neuvěřitelně“ jistotou. A výjimečně jsem v tom s ním zajedno.**“

Alfa (*gesto zamýšlení, začne obcházet v malém kroužku, Beta se přidává; řečnický*): „Co dělat s někým, kdo cokoli dělá, dělá špatně?“

Beta: „Leda dát mu funkci, kterou nelze dělat špatně.“

Alfa: *Gesto nalezení, např. zvednutý ukazováček.* „Funkci, který už tím, že je dělána, je dělána dobře.“ *Oba se zastaví, musejí být čelem k divákům.*

Cyril: *Nechápavě, natvrdle, natočí se k divákům AB.* „Ale jaká funkce má takový charakter?“

Beta (*položí míček na pálku a pohybuje s ní tak, aby se míček kutálel, nejlépe zleva doprava, což může naznačovat východ a západ; zešíroka*): „Vždy mě zajímalo, jestli Slunce skutečně každý den putuje po obloze od východu na západ.“

Alfa: *Totéž co Beta, v ideálním případě ale v opačném směru!* „A ne od západu na východ.“

Beta: „Ať to zjistí.“

Cyril (*trochu vyděšeně, trochu couvne a napřímí se až zakloní, taková malá pochybnost o Nich*): „To má být jeho funkce v naší Obci? A není trochu... nadbytečná?“

Alfa: *Oba změni pohyb míčku na krouživý a to stejným směrem.* „Domnívám se, že málo kontrolujeme naše slunce. Běhá si od východu na západ, snad každý den, ale *nemuselo by*. Nikdo jej nehlídá.“

Beta: „Ano, nemuselo by.“

Alfa: „Nemuselo by, jistě.“

Beta: „Ať to primitiv kontroluje.“

Alfa: „Ať to kontroluje, řekněme, *oba pálkou vyhodí míček do vzduchu, chytanou a teprve pak*: deset let.“

Cyril (*škodolibě*): „Vykonám.“

Cyril velmi spokojený sám se sebou odchází, AlfaBetaáci odpálí míčky co nejdále do publika, sledují jejich dopad, pak si bez jakýchkoli emocí plácnou rukama a odcházejí, začíná čtvrté dějství.

Opět jen úvaha, žádný dramatický děj.

IV. (čtvrté dějství)

IV. 1.

Zatímco AlfaBetáci odcházejí, šotci v roli „hostinských“ nachystají hospodu, tj. hlavně „ubrus“ s názvem, rozestaví židle a uvítají přicházející štamgasty, usadí je a zamávají a odejdou. Adam si svou „pozorovatelnou“ sklesle nachystá sám. Jeho stůl bude šikmo, Adam sedí zády k levému rohu.

Adam sedí sám na jedné – levé – straně scény, tváří se zcela zoufale. Občas se podívá na hodinky, velmi nenadšeně si nasadí sluneční brýle, podívá se do slunce, které je v pravém horním rohu místnosti, brýle sundá, udělá si poznámku. Pak zase složí hlavu do dlaní.

Na druhé straně scény je stůl, kolem něho sedí štamgasti včetně Hegeliána. Ti se mezi sebou buď němě baví – tohle bude lepší, musíme tedy vymyslet pohyby. Určitě tam bude:

- *Nějaký spor, hádka asi mezi 2 a 3, kterou pak rozsekne 1.*
- *Pokus zatáhnout do diskuse hegeliana, který se však nenechá a pořád si přemýšlí (1, 2, 3 by všichni mohli k němu postupně přijít a gestem jej zvat na volnou židli. On je vždy odežene. Až to udělá poslední z nich, chvíli mlčky jakoby zaraženi sedí a jen se po sobě dívají.*
- *??*

Cedule nad stolem hlásá „Hospoda U Trimalchióna“ – zřejmě může být jedině na tom „ubrusu“ přehozeném přes stůl.

Na scénu přichází Eva, nešťastně přistupuje k nejbližší hraně Adamova stolu ~~Adamovi~~, Adam zrovna vstal a kousek popošel ke Slunci, když si všimne Evy, otáčí se a spěšně sundává brýle.

Adam: *Radostně, jde směrem k ní, ona ale vyrazí dopředu k divákům – tím mu vlastně utíká. „Evo... To je překvapení.“*

Eva: *Zastaví se. „Adame, slyšela jsem... Natočí se k němu, nešťastně, emotivně. Co vám to udělali?“*

Adam (Skloní hlavu, jde si pomalu sednout; zahanbeně): *„Dostal jsem práci, která odpovídá mému intelektu.“*

Eva (Popojde nejistě k němu, ale ne až ke stolu; soucitně): *„Chudáčku... Tohle jste si nezasloužil.“*

Adam: *HLAVA V DLANÍCH. „Není to tak zlé. Už to budu dělat jen...“ Levou rukou listuje poznámkami, pravou stále podepírá hlavu. „Devět let a tři sta šedesát čtyři dny. Pokud se osvědčím, prý mě potom možná nechají někde zametat.“*

Eva: *Opatrně, nenápadně přijde až ke stolu, položí na něj ruku, téměř nezatelně – ale viditelně pro diváky – stůl pohládí a velmi procitěně, upřímně pronese: „Ubohý Adame.“*

Adam: *Adam však zrovna maně pohlédl na slunce, vrací se pohledem na stůl, ale vzápětí si něco uvědomí: „Počkejte!“ vyskakuje na nohy, nasazuje si brýle, kontroluje slunce. Eva se vzpomíná, odtáhne ruku od stolu jako od horké plotny, otočí se směrem ke stěně. „Ha! Ne. Pořád nic.“ sundává si brýle, ztěžka usedá, dělá si poznámku. „Proč jste za mnou vlastně přišla?“*

Eva (rozpačitě) *Už zase jako řádná občanka Obce, ovšem ještě je cítit vnitřní boj rozumu s citem. Mluví k divákům. Začne rozhodně, volně natažené ruce spojené před sebou.): „Přišla jsem vám oznámit, že z rozhodnutí Správců už vám dále nemohu dělat mentora. Doslova mi bylo řečeno, že snažit se vás začlenit do naší Obce tady zaváhá, tady se prodírá soucit či jaký cit to je... Rozhodnost mizí, Eva měkne. je ještě marnější práce, V ideálním případě se v posledních slovech spojí rozhodnost se vstřícností, laskavostí... než ta vaše.“*

Adam: *„Ale... zbystrí, nakloní se nad stůl Znamená to, že už se neuvídíme?“*

Eva: *Už s přehnanou tvrdostí, rozum definitivně zvítězil. Jde směrem dopředu k divákům, k Adamovi vůbec nemluví.* „Proč bychom se ještě měli vídat, Adame? Jaký by to mělo smysl?“

Adam (vyskakuje na nohy, *vyčítavě, rozhořčeně*): „Jak jste chladná!“

Eva: *To je pochopitelné jedině v případě, že jde o ironii, není přece tak hloupá a tohle je vážná scéna.* „Chladná?“ *sahá si na čelo, měří si teplotu*

Adam (*jde dopředu až na nižší rovinu na pravém kraji „své“ levé části pódia, tj. tak metr od hegeliána; pateticky, do plénu*): „Takhle to být nemělo! *Chvilí strnulá pauza s pohledem do diváků. S následující větou mávne rukou se zařatou pěstí.* Takhle jsem si to nepředstavoval! *Velmi procítěně, s rukama, jako by vzýval nebesa.* Jak bezcitný je svět, v němž vládne filosofie! *Spouští ruce, mírněji, zoufale, nešťastně.* Jak formální, jak úřední, jak nelidský!“ *obrací se k Evě* „Evo, jak já jsem nešťasten!“

Eva: *Odvrátí se od něj směrem ke zdi, popojde několik kroků od diváků, mluví zády k nim, hlavu skloněnou k zemi. Ano, musí tedy mluvit hlasitě a zřetelně.* „Ale Adame, vždyť tohle je váš sen! Vždyť tohle jste si přál!“

Adam: *Vystoupí na vyšší stupínek, otočí se k divákům, mluví už jako by bez síly, bez energie, rezignovaně.* „Já si přál smysluplný svět bez hlouposti, beze zla a bez Facebooku! Ale tohle... to je úplně jiné! Nyní mi přijde, že by snad bylo lépe, kdybych někde v nějaké zaplivané taverně...“ *popojde směrem k hospodě, toužebně upíná ruce ke stolu se štamgasty, ti na něj udělají vstřícné gesto a pak se vrátí do svých strnulých pozic „... s půllitrem v ruce... v kostkovaných kalhotách Rejoice...“*

Eva: *Prudce se otočí, rozhořčeně.* „Adame... To je hrozné!“

Adam (obrací se zpět k Evě, *mluví naléhavě, téměř prosebně*): „Copak vy to nevidíte? *Natočí se k divákům.* Jak necitelný je tento svět? *Popojde k ní.* Což jste už sama tak necitelná?“

Eva: „Citové afekty jsou všechny špatné! *Nějaký pohyb, odvrát – uvidím až na scéně. Alespoň nám to pořád říkají...*“

Adam: *Zastaví se, nevěřicně:* „A vy tomu věříte?“

Eva (rozpačitě, *velmi silně spojí ruce na – ehm – hrudi*): „Mně nenáleží, abych rozhodovala, co je správné... já... *pootočí se ke zdi, takže stojí čelem napůl k divákům a napůl ke stěně* já nejsem etik!“

Adam: *Velmi jemně, tenounce.* „Snad ale můžete rozhodovat o tom, co se vám líbí *Přejde zbytek prostoru, který je dělí. Eva při následujících slovech spustí ruce podél těla... a co máte ráda...*“ *chytne ji za levou ruku* „koho máte ráda!“

Eva (na pomezí paniky, *prudce se k němu otočí za svou levou rukou*): „Adame – *pohlédne mu jasným a rozechvělým pohledem do očí ... Stočí pohled na diváky.* Já... *Najednou prudce vytrhne ruku a následujícími slovy utíká po schůdcích pryč:* myslím, že jsem doma zapoměla něco interpretovat!“

Eva se Adamovi vykroučí a rozrušena spěšně utíká pryč, Adam je celý zhroucený. Vrací se na své stanoviště, usedá a tváří se pohřebně. Nasazuje brýle, dívá se do slunce, ale hned je zase sundává, hází na zem a skládá hlavu do dlaní.

Velmi dramatická pasáž – vyjevení zásadně rozdílných představ Adama a Evy o lidských vztazích. V Evě musí zvítězit chladná racionalita, Adam musí zdůraznit citový prožitek. Tato pasáž je asi jeho nejupřímnějším a nejniternějším projevem.

Vychází z toho velmi dojmavá scéna... Z hlediska děje je to rozhodující zlom a hlavní obžaloba Obce. Nyní už není návratu. Z tohoto hlediska je následující hospodská scéna opět „ne nezbytná“, možná dokonce trochu děj zdržuje. Logické by bylo, aby se hned teď Adam nějak vzbouřil.

IV. 2.

Štamgast 1: „Tedy pánové, já vám teď musím něco říct.“

Adam: Stojí někde za hegelianovými zády. „Myslíte, že bych se mohl připojit?“

Štamgast 2 (bujare, bouchne rukou do stolu v místě prázdné židle): „Jistě, občane! Naše diskuze je otevřena pro všechny.“

Šotek podává židli, Adam usedá, utrápeně se nadechne, vydechne a svěsí hlavu.

Štamgasti se opřou o opěradla, čeká se na prolomení ledů.

Štamgast 3: Zvesela – „však určitě nejde o nic vážného“. „Ale občane, děje se něco? Vypadáš nějak skleslý na duchu!“

Hegelián (náhle ožívá – vstane, otáčí se přes svou levou ruku): „Duchu?“ hned se zase vrací do zamýšlení

Adam: Stále sklesle. „Potřebuji přivést na jiné myšlenky, pánové. Hegelián zklamaně sedá. – Teprve teď Adam zvedne hlavu. O čem je zrovna řeč?“

Štamgast 1 (furiantsky): „Zadrž mě, jestli je pro tebe téma příliš žinantní, příteli, ale chtěl jsem zrovna mluvit (kvůli návaznosti na předpokládanou změnu v první větě) ~~mluvil jsem zrovna~~ o jedné občance, kterou jsem včera potkal.“

Adam: „Tedy o ženách? A vlastně proč ne, konečně trochu lidské přirozenosti. Bouchne do stolu nebo se aspoň o stůl opře a sedí už víceméně zpříma. Bavme se, jak se sluší na muže v hospodě. Hostinský?“ vyhlíží, odkud přijde hostinský, ale nedočká se

Štamgast 1 (zasněně; nakloní se nad stůl, spiklenecky mluví k Š2 a Š3): „To vám byla žena. Ta měla vše na svém místě. Jakmile jsem ji spatřil, věděl jsem, že mě čeká výjimečný večer.“

Štamgasti 2 a 3: Jeden z nich radostně zabouchá do stolu. „Ohó!“

Adam (spěšně): „Ohó! Ano! Hostinský!“ Jen zvedne ruku, jinak visí na rtech Š1.

Následující repliky Š2, Š3 a A. musejí rychle navazovat na repliky jim předcházející, aby se vyjádřila jejich vzrušená zvědavost.

Štamgast 3: „Pověz, jaké měla kvality.“

Štamgast 2: „Poděl se!“ Plácne Š1 po rameni.

Adam: „Jistě byla velmi... živelná.“

Štamgast 1: Pyšně, téměř smyslně. „Ohnivá!“

Štamgast 2: „Tedy snad i trochu divoká?“ Nakloní se k Š1.

Štamgast 1: Frajersky se opře o židli, napjatýma rukama pak o hranu stolu. „To se nedá popsat!“ A spokojeně přijímá obdiv a závist ostatních.

Adam: „Ohó!“

Štamgast 3: „Zkušenost jí tedy nechyběla!“

Štamgast 1: „V nejmenším ne.“ Vrátí se tělem ke stolu.

Adam: „Ohó! Povězte! Co na ní bylo nejlepší?“ Snaží se přes Š2 naklonit k Š1.

Štamgast 1 (Hrané přemýšlení, chvíli je schválně napíná, uznale): „Jazyk.“

Adam (šokovaně): „Jazyk?! No páni!“ Informace jej usadí do židle.

Štamgast 1: Teď už otevřeně – už nevydrží, aby se nepochlubil nejdůvěrnějšími detaily: „Kdybyste viděli, jak vášnivě – zdůraznit, pauza – ona... mluvila.“

Adam (nejprve překvapen, pak se zklamaně odvrátí): „Mluvila?“

Štamgast 1: „S takovou bych rozprávěl celou noc. To vám byla diskuze! Tak duchaplná!“ Gesty zážitek zveličuje, aby stupňoval závist.

Hegelián: „Duchaplná? Opět vstane.

Štamgasti 2 a 3: „Ohó!“ Druhý z nich zabouchá do stolu.

Adam (zklamaně): „Ohó. Hm. Obsluha? Tak chodí tady někdo?“ Vstane, otáčí se na všechny strany.

Štamgast 2: Překvapeně, trochu podezřavě. „Poslyš, občane, na koho ty tu pořád voláš?“ Adam poodejde dva tři kroky, hledá číšníka.

Adam: Vrací se. „Popravdě, pánové, rozhodl jsem se dnes zpít do němoty. Zastaví se u své židle, stále vestoje. Ostatně, co pijete?“

Štamgast 3: „Obecně?“ štamgasti po sobě hází pátravými pohledy. „Vodu.“

Adam: Strne, upře pohled na diváky, ztěžka dosedne. „Jímá mě neblahá předtucha.“ Vzchopí se, odhodlaně – buď anebo. položí lokty na stůl, promluví k ostatním zasvěceně „Pánové, uděláme si jasno. On mi tady nikdo nic k pití nepřinese, že ne?“

Štamgast 3: Překvapeně, až odsuzovačně. „A proč se toho stále domáháš? Přece jsi nepřišel do hospody, abys tu pil?“

Adam: Zoufale, skoro hystericky. Poslední naděje na příjemný zážitek právě padla... „A od čeho by jinak hospody byly?“

Štamgast 2: Rozhlédne se, od všech kolegů i diváků očekává souhlas. „Od nepaměti přece slouží jako místo veřejných rozprav!“

Adam: Nádech, žalostný výdech. „To jistě, ale... hospoda bez chlemtání? Naprázdno polkne. Vždyť je to ... učiněný ... protiklad!

Hegelián: „Protiklad?“

Adam: Stěbla se chytá... „A kam mám tedy jít, když chci utopit svůj žal v alkoholu?“

Štamgast 1: Soucítě. „Ale občane... Rázně, nekompromisně: alkohol je přeci v naší obci zakázaný!“

Adam (skládá hlavu do dlaní) Už to nesnese, musí se projít: Dozadu.... „Tohle je zlý sen. ... otočí se, vrací ke své židli... Předpokládám, že nadávat na politiky tu také nebudete, že? ... opře se o opěradlo židle, už ani nečeká kladnou odpověď. A co rozebírat ~~dobírat~~ si výsledky svých oblíbených sportovních klubů?“

Štamgasti 3: „Tak... když už to zmiňuješ, poslední utkání se vcelku vydařilo.“

Adam (s nadějí a zájem si sedne): „Opravdu? Máte tu sportovní kluby?“

Štamgast 1 (nadšeně jej vyvádí z omylu a poučuje): „Řečnické kluby! A jaké to máme skvělé rétory!“ štamgasti horlivě přikyvuji: Jo, jo, jasně!

Adam (spráskne ruce): „To nemůže být pravda!“ škemrá „A co třeba někoho pomluvit? Na někoho si zanadávat? Nakydát nějakou špínu? Taky ne?“

Štamgast 2: Opatrně, podezřavě – to by mohlo být nebezpečné! „A na koho bys chtěl nadávat, občane?“

Adam: Rozhodí rukama. „Já nevím... Vždyť přece musí být někdo, pauza koho nemáte rádi.“

Štamgast 3 (opatrně, po chvíli, spojí ruce na stole): „Nu... Jsou tu karteziáni...“

Adam: „No vida.“

Štamgast 1: „A taky novokantovci.“ Případně v podobě: Já nemám rád novokantovce.

Adam (potěšeně): „To je ono! ~~Kdo~~ dál?“

Štamgast 2: „Co třeba skeptici?“

Adam: Nahazuje udičku, začíná se rozehřívat. „A co Fichte?“

Štamgasti: Jeden po druhém, jeden přes druhého. Zatím nejsou v ráži. „K čertu s Fichtem!“

Adam: „K čertu s Fichtem! A Schelling? K čertu s Schellingem!?“ Odmávne jim odpověď.

Štamgasti: „K čertu s Schellingem!“

Adam: „A Hegel? K čertu s Hegelem!“ Zase mávne. Nic. Nejistěji mávne znovu. Potřetí jen zvedne ruku a zarazí se.

IV. 3.

Náhlé hrobové ticho, štamgasti se od Adama opatrně odsouvají. Hegelián *nejprve se prudce narovná na židli a strne, pak se s přezíravým povzdechnutím plácne do kolen a strojeně vstává s výrazem někoho, kdo ví, že druhému bude ublíženo. Šotci se plíží za Adama, který vstávající hegelíánský kolos sleduje s rostoucí panikou.*

Hegelián: *K divákům.* „Cos to říkal o Hegelovi?“

Adam křiví obličej v bolestivé předtuše, hegelíán přejde zezadu k jeho židli a nakloní se k němu a mluví mu přímo do ucha.

Hegelián (důrazněji; *Adam se s každým slovem více a více krčí a sesouvá ze židle, až nakonec se sesune úplně a utíká před stolem směrem doleva*): „Cos – to – říkal – o Hegelovi?“

Adam překotně vyběhá pryč, ale šotci jej chytají a vlečou zpět k hegelíánovi. Od této chvíli má Adam zvednuté ruce v nejistém obranném postavení. (Stále se bude rozhlížet, nemohl-li by někudy frknout.) Štamgasti zatím odsunou židle a stůl dozadu. Šotci spolu s ostatními štamgasty kolem dvojice vytvoří půlkruh. Hegelián si mezitím protahuje a pokrčupává klouby.

V tuto chvíli je hegelíán vpravo, Adam vlevo. Během dvou dalších hegelíánových otázek se v půlkruhu prohodí proti směru hodinových ručiček. Adam tedy stojí na pravém kraji pódia (ovšem aspoň s metrovou rezervou).

Hegelián: *Už téměř dobrosrdečným tónem, užívá si to. Konečně ten den stojí za to.* „Tak copak jsi to říkal?“

Adam gestikuluje, že i kdyby něco říkal, vlastně to vůbec nestálo za řeč.

Hegelián: *Ironicky, jako by si nebyl jistý.* „Ale říkal jsi něco o Hegelovi.“

Štamgast 1: *Musí stát vzadu, takže je mezi oběma bojovníky.* „Takže občané, platí klasická pravidla. Odbuďte to rychle, než nás uvidí nějaký strážce.“

Adam (vyděšeně): „Jaká jsou klasická pravidla?“

Štamgast 2 3 (*č. 3 má pro Adama sympatie, už po jeho příchodu projevil zájem; musí proto stát po levé ruce Š1, tedy blíže k Adamovi; natočí se k němu, nápomocně*): „Neplatí žádná jiná pravidla, kromě pravidla, že neplatí žádná jiná pravidla.“

Adam polkne, hegelíán se rozcvičuje.

Hegelián: „Jako vyzyvatel... mám právo prvního úderu!“

Adam (smlouvavým hlasem): „Ale tak to není fér!“

Štamgast 1: *Zvedne ruku, rozhlíží se na obě strany.* „Připraveni?“

Hegelián si protáhne ruce se spletenými prsty v klasickém gestu.

Adam: „A nechtěl byste si o tom promluvit?“ *Rád by utekl dozadu, ale tam končí pódium, proto hledá pohledem cestičku...*

Hegelián: *Ironicky chlácholivě.* „Neboj, vyřikáme si to důkladně.“

Štamgast 1: „Tři...“

Hegelián přichází blíž k Adamovi, ten se krčí s bolestivou grimasou ve tváři

Štamgast 1: „Dva...“

Adam (nasazuje své sluneční brýle): „Ale já mám brýle!“

Hegelián mu brýle klidně sundá a upustí, napřahuje ruku, Adam se krčí o to usilovněji

Štamgast 1: „Jedna!“

Hegelián máchne rukou proti Adamovu obličejí – Adam zoufale zvedne ruce, kryje si hlavu a strachy vykřikne –, ale zastaví ji těsně před jeho tváří s výhružně vztyčeným ukazovákem. Adam strne, trochu skloní ruce, nejistě se podívá na hegelíána. V tu chvíli.

Hegelián (chrlí jedním dechem): „Ve své neklidné samolibosti jsi přesvědčen, že rozumíš filosofii a že jsi s to o ní hovořit!“

Adam tradičně příliš nepobírá, co se právě děje, zmateně sleduje hegelíánův ukazovák.

Hegelián: „Tvá teze je však jen antitezí pro moji syntézu!“

Štamgasti: „Ohó“

Štamgasti řičí jak burani na fotbale, hegelián odstupuje a vítězoslavně se rozhlíží po publiku stylem wrestlingové zápasníka, Adam je zcela mimo. Náhle se hegelián otočí a strčí mu opět ukazovák pod nos, Adam si vystrašeně skrývá obličej.

Hegelián: „Pravdivý je ale jen celek, který se dovršuje ve vývoji!“

Štamgasti: „Ohó! Podpásovka!“

Hegelián opět poodejde pár kroků, Adam se napřimuje a rozhlíží se snad už trochu pobaven absurdností situace. Hegelián na něj ukáže a vmete mu do tváře svůj finální úder.

Hegelián: „Tvá máma je ráb!“

Štamgasti: „Ohó!“

Štamgast 1 (odepisuje Adama): „Jedna! Dvě! Tři!“

Štamgast 1 zvedá hegeliánovi ruku jako vítězi, štamgasti tleskají, šotci se drží pod pažemi a tančí. Na scénu vchází Cyril (hlasitě dupe po schůdcích), všechno umlká v zatrpklém tichu, šotci se pokud možno zastaví v půlce kroku. Jen Adam se stále zmateně ohlíží zprava doleva.

Dialektický souboj – velmi dramatická pasáž. Ovšem z hlediska děje je i tato pasáž jen dokreslením Obecních zvyklostí.

IV. 4.

Cyril (samolibě): „Ták. Navrhuju: „Ale, ale, ale...“ - tak si totiž lépe vychutná své vítězství než při pouhém „Ták.“ Otočí se čelem k divákům blízko u schůdků. Mluví klidně, na první poslech mile. Pouliční dialektický souboj! Já věděl, že se do něčeho namočíš – a najednou drsně, prudce se otočí k Adamovi: však už tě od rána sleduji!

Adam: Zmateně se rozhlíží, ustupuje – ale kam má vlastně ustoupit, že? „Co? Vždyť já pořádně nevím, co se vlastně stalo!“

Cyril: Opět jako by trpělivě a spravedlivě. „Zeptáme se svědků.“ Obhlíží si svědky, hledá někoho, kdo nemá dost odvahy. Jako první skloní hlavu Š2, Cyril jde k němu, chytne jej za rameno, druhou ruku položí významně na opasek, přitáhne si Š2 k sobě a úsečným a přísným tónem se zeptá: štěkne „Kdo vyvolal tu výtržnost?“

Šotci, štamgasti i hegelián se po sobě nejprve podívají – a pak svorně ukáží na Adama.

Adam: Zdrceně, nevěřicně, zoufale... „Co-cože?“

Cyril: Pustí Š2, otře si ruku o kostým. Výhružně. „Ztraťte se, jste ostuda naší Obce!“ *Štamgasti i s Hegeliánem se ztratí. Cyril si připravuje zbraň.*

Cyril: Opět sladce, ironicky, s pocitem definitivního vítězství. „A ty, můj drahý primitive... jsi nadobro skončil!“

Cyril odvádí Adama pryč, čtvrté dějství končí. Šotci rychle uklízejí „hospodu“ a přestavují ji na blázinec. Protože intermezzo je krátké, budou „pracovat“ i během něj.

Dramatický posun – Adam je obviněn z výtržnictví, což jej přivede vzápětí do blázince. A také dramaticky vděčná scéna.

(intermezzo AlfaBeta 4)

Budou to šachy. A protože je hrají Správcové, nepotřebují takové zbytečnosti jako figurky a šachovnici – hra paměti bude mnohem akčnější.

Napadají mě 2 možnosti celkového pojetí – jedna dynamičtější, tak trochu ve stylu kung-fu, druhá více meditační. Nechce se mi vypisovat, předvedu na zkoušku. Teď jen stručně – kung-fu šachy by byly mnohem náročnější na synchronizaci s Cyrilem, protože by to bylo velmi rychlé. Meditační šachy by byly pomalejší, důstojnější, ale také asi méně dramatické. Každopádně:

A+B přijdou jako obvykle a zaujmou postavení (at' kung-fu, at' meditační) a začnou hrát:

Alfa: e4

Beta: e5

A: J(ezdec) f3.

B: Jezdec f6.

A: Jezdec x (čti „krát“) e5.

B: Jezdec x e4.

A: d4.

B: d5.

Cyril (vysekne poklonu): „Vaše...“

Alfa (netrpělivě jej přeruší, je pohlcen hrou): „**Střelec b5 šach!** Do blázince!“

Cyril (zmateně): „Vaše...“

Beta (podrážděně): „**Střelec d7.** Do blázince, ano!“

Alfa: „Jistě, do blázince! **Dáma e2.**“

Cyril: „Vykonám.“ *Cyril odchází.*

B: Střelec e7!

A: Rošáda! Remis?

B: Rošáda! Remis.

Podají si ruce a odcházejí.

V. (páté dějství)

V. 1. ADAM MEZI BLÁZNY

1. Na konci 4. dějství šotci jako hospodští vyhodí štamgasty a během krátkého intermezza nachystají lavice do pozice, kterou vysvětlím na zkoušce.
2. Vzápětí po Cyrilově odchodu odcházejí pro blázny.
3. Ihned po jejich odchodu do C32 se vynoří strážce (ne Cyril), který za ruku vede nebezpečného Bohuslava.
4. Hned za nimi vyvedou šotci zbylé blázny, kteří se drží za oblečení, aby se neztratili.
5. Strážce „otevře“ blázinec a popostrčí Bohuslava dovnitř. Ten se rádoby hrdě vytrhne a jde doprava dozadu.
6. Poté vstoupí další blázni, jeden šotek (druhý hlídá „venku“, aby všichni blázni šli dovnitř, jakmile vejdou, strážce zavírá) odvede nihilistu doprostřed a tam jej „umístí“. Pak 2x skočí Gavagai směrem za N.
7. Zároveň Zénón hodí želvu před N. (tj. doprava) a zkouší ji předběhnout. Jako vždy úspěšně.
8. Zároveň začne solipsista pochodovat na místě proti „zdi“, tj. proti lavici, zpoza které mu hrozí strážce.
9. Šotek usadí Pé El – místo určíme až podle situace na zkoušce.
10. Šotek odchází, cestou přesměruje solipsistu, pak jej strážce vypustí.
11. Na otevření dveří sebou Bohuslav trhne, na zavření za šotkem zase pohov.
12. Gavagai skáče o závod se Zénónem zpět doleva, pak ještě štěkne na N.
13. V tu chvíli už musí přicházet Cyril s Adamem, tj. musejí vyrazit asi zároveň s 10. Jak to poznají ve vedlejší místnosti? Zatím čert ví...

(Jestli se toto všechno podaří realizovat, mám u autora pivo. A ne starobrno.)

Na scénu přichází Cyril, vleče za krk Adama. Vhodí jej doprostřed místnosti a tleskne rukama v klasickém a-mám-odpracováno gestu. Beze slova odpochoduje pryč. Adam vstává ze země.

Gavagai: Bafne na něj zezadu. „Gavagai!“

Adam: Lekne se, couvá doprava dopředu, „Tohle už překračuje všechny meze! Směřem k ostatním bláznům. Oprašuje si oblečení. Jak já k tomu přijdu, aby se mnou bylo takhle zacházeno? Pauza, rozhořčení. Snad jsem ještě pořád lidská bytost? Rozhořčeně, ale opatrně – kdovi, kdo na něj může zezadu skočit – se otáčí k divákům. Ale já vám něco povím:“
zaujímá řečnickou pózu směrem k obecenstvu – ještě rychlé bezpečnostní ohlédnutí přes rameno – vše OK: „Možná si myslíte, že jste moudří, ale já se ptám – „

Náhle zaují pomínutý, Adam se po něm ohlédne, ale tam už na něj čeká Zenon s napřaženou rukou, v níž třímá želvu. Když se k němu Adam otočí, strojeně mu ji hodí přímo do obličeje.

Adam: „Au! Co to děláte, člověče? Želva! Vy jste po mě hodil želvu?!“

Zenon (maniakálně): „Já tomu nerozumím!“ Nevěřicně zakrouťí hlavou, jde si pro želvu, dívá se na ni, otáčí ji v rukou.

Adam: „Já taky ne! Fakt želva!“

Zenon: „Jak vás mohla zasáhnout?“ Přibližuje ji k Adamovu nosu.

Adam: Adam se kryje rukou a utíká Zénónovi doleva – obíhá jej směrem k divákům.
 „Jak? Jednoduše, prostě jste ji po mně hodil! Krunýřem do nosu, au!“

Gavagai: Zase na něj ve vhodné chvíli bafne zezadu. „Gavagai!“

Zenon: „Rozumějte, začíná velmi zaujatě, seriózně, jakoby badatelsky... vždyť přece musela prvně minout polovinu vzdálenosti mezi bodem A, což jsem já, a mezi bodem B, ... aby nakonec skončil ve vzteklém hysterickém výkřiku: což je po čertu váš nos!“

Adam (rozmrzele, bez zájmu, hladí si nos): „No, asi to nějak obešla.“

Zenon: Velmi rezolutně, dotčeně, pomalu se přibližuje k Adamovi a zvyšuje hlas. „Absolutně nemožné! Ta polovina má svou polovinu, víte? A ta polovina poloviny má další polovinu, která má svou polovinu!“ Adam neví, kam by – zoufalství, beznaděj.

Adam je konfrontován s bláznem, aniž tuší, kdo jsou a kde je. Pasáž slouží jako demonstrace filosofických bláznivostí. Bude ovšem těžké to předvést tak, aby diváci před Bohuslavovým vysvětlením nebyli zcela bezradní a nicnetušící – jako Adam... Autor nám nachystal oříšek;-).

V. 2. BOHUSLAV SEZNAMUJE ADAMA S PROSTŘEDÍM

Přichází Bohuslav, bere Zénóna zprava za ramena a jemně odvádí pryč od Adama na místo, kde sám původně stál, tj. pravý zadní roh.

Bohuslav (k Zenonovi, uklidňujícím hlasem): „Už to bude dobré, nechte to být.“

Zenon: Zoufale, ale zároveň jako by vkládal do Bohuslava naději, důvěřoval mu.
 „Ale... Ta polovina!“

Bohuslav: Chlácholivě, nedělá to poprvé... „Ano, zatracená polovina, že? Poplácá Z. po ramenou. Co kdybyste teď zase zkusil ten stadion, stejně ho nikdo pořádně nechápe.“

Gavagai: Přiskáče za nimi, Adam se jen dívá. „Gavagai!“

Zenon bezradně usedá, Bohuslav se vrací k Adamovi doprostřed dopředu, tj. Adam vlevo, B. vpravo.

Bohuslav (k Adamovi): Symbolicky rozpráhne ruce. „Inu, omluvte poněkud rozpačité přijetí. S nezbytnou trochou ironie bych vás rád uvítal mezi námi.“

Adam: „A kde to vlastně je, pauza, stále se obezřetně rozhlíží kolem: to mezi námi?“

Bohuslav: „Přeci v internačním zařízení pro filosoficky unavené.“ Během repliky složí ruce za zády a mírně Adamovi pokyne hlavou.

Adam: Šokovaně, odklonem naznačí zděšení. „To jako... v blázcinci?“

Pomínutý: „Nargggghhh!“

Adam (přesvědčeně): „Ale já nejsem blázen!“ Ukazuje rukama.

Bohuslav (křičí, chytá se za hlavu, zmítá sebou): „JÁ TAKÉ NE!“

Bohuslav (náhle zcela klidný, podává mu ruku, obzvláště klidnou intonací): „Jmenuji si Bohuslav.“

Další repliky nějak, teď už mi chybí inspirace.

Adam (dává mu svoji): „Adam, těší mě.“

Gavagai (nyní zcela u nich): „Gavagai!“

Adam: „Prosím vás, Bohuslave, co je tohle za lidi?“

Bohuslav: „Další oběti zlovolného spiknutí, pochopitelně.“

Adam: „Spiknutí? *sápe se po něm gavagai, Adam se brání* „Jedeš! Tenhle taky?“

Bohuslav: „Ano. Ubožák, myslí si, že je králík. Nebo nezaměnitelný stav králíka, nikdy jsem si tím nebyl úplně jistý.“ *Přejde k Zenonovi, Zenon zatím hodí po nihilistovi želvu, když jej trefí, bezradně rozhodí rukama a truceje.* „Zde náš přítel – toho již znáte – si poněkud příliš potykal se Zenonovými aporiemi. Táhle nihilista je přesvědčený o tom, že neexistuje, ten druhý se jal zase v přesvědčení, že neexistuje nic mimo něj.“ *Solipsista zakopne o nihilistu. Bohuslav zamýšleně pokračuje* „Přičemž zde je třeba s politováním konstatovat, že ti dva se vskutku hledali, dokud se nenašli.“

Pominutý: „Aaaarrghh!“

Bohuslav: „Aha, jistě. Poslední z nás poněkud přecenil své možnosti, když se svépomocí pokusil vyřešit... pé el.“

Adam: „Pé el?“

Bohuslav: „A za co zavřeli vás, Adame?“

Adam (vyhýbavě): „Já vlastně ani nevím. Pokoušeli se mi to vysvětlit, ale pochopil jsem z toho jen pauza, stydlivé sklonění a odvrácení hlavy, blbý jak baklažán.“

Bohuslav: „Stal jste se součástí spiknutí.“

Adam: Nesměle, nevěřičně - „opravdu nejsem baklažán?“ Otáčí se zpět k B. „Vážně?“

Bohuslav: „O tom nemůže být pochyb.“ Opět ruce za zády, tónem toho, kdo všemu rozumí.

Předchozí replika by měla být pronesena značně paranoidně, případně nějakým jiným gestem by měl Bohuslav vzbuzovat pochybnosti o své přičetnosti, aby Adama oprávnnil k následující otázce.

Adam: „Aha... éé... Bohuslave. Neřekl jste ještě, proč jste tu vy.“

V. 3. BOHUSLAVOVA BLÁZNIVÁ REVOLUCE

Zřejmě se předchozí část bude odehrávat v pozadí nebo v tuto chvíli ostatní blázni do pozadí ustoupí. Protože ta předchozí pasáž je statická, Adam se musí co nejdříve obrátit na Bohuslava. Budou-li vzadu, postupují dopředu (asi směrem k pravému kraji pódia) a během chůze:

Adam: „A... *Pochopitelně nejistě, poněkud citlivé téma...* Bohuslave. Proč jste tu vy?“

Bohuslav (s novým zájmem, *zpočátku má ruce založené za zády jako mívají AlfaBetové*): *Zastaví se, radostně:* „Á! *Nakloní se k Adamovi, může se opatrně rozhlédnout, pak téměř tajně tajně:* Našel jsem jistou zálibu v *Bytí a čase*. *Narovná se, popojde.* To není dobré, říkali. Z toho nevyjdeš zdrav, říkali. *Opět se nakloní k Adamovi, který jej následoval.* *Věcným tónem, jako naprostou samozřejmost:* Když jsem to přečetl potřetí, tak mě sem prostě zavřeli.“

Adam: *Pokývá hlavou, ovšem z pohybu i intonace bude znát, že si myslí svoje.* „Aha.“

Bohuslav (polopřičetně; *poprvé v kontrastu ke svému „uhlazenému pólu“, prudce gestikulují*): „Ale nevěřte tomu! *Zatne pěsti, mává jimi.* Je to spiknutí! Všechno je to spiknutí! *Jde téměř výhrůžně k některému bláznovi, který bude vlevo vzadu:* HEIDEGGER JEŠTĚ NIKDY NIKOMU NEUBLÍŽIL!“

Gavagai (*proskáče kupředu mezi stojícím Adamem a vyhrožujícím Bohuslavem a nadšeně*): „Gavagai! Gavagai!“

Adam: „A o jakém spiknutí to vlastně pořád mluvíte?“

Bohuslav (*Náhle se opět uklidní; přechází do popředí, sejdou se s Adamem asi uprostřed. Gavagai poodskočí. Bohuslav hovoří nejdříve velmi klidně, zpočátku opět ruce za zády*): „Spiknutí Správců proti mně, samozřejmě. Tolikrát už jsem psal na jejich tribunu, co je v obci špatně, bod po bodu. Nedopřáli mi sluchu, tak jsem začal kázat lidu.“ *ve své deklamaci chytá nihilistu – spíš se nabízí Gavagai, který je po ruce, nihilista bude zřejmě za nimi – za hlavu a jak zapáleně mluví, tak s ní třese. V mžiku přechází zase do fanatické hysterie, řve.* „Žijeme ve špatné obci! Proč dva Správci, když stačí jeden? Proč dva, když stačím já! Všechno by tu bylo jinak, lepší!“ *přerušuje deklamaci, vydechne, nádech, výdech, uklidnění* „A víte, co mi na to řekli?“

Adam: *Při deklamaci zřejmě musí s překvapením couvnout či se trochu odtáhnout, proto teď až po pauze.* „Co vám řekli?“

Bohuslav: „To máš z toho **Heideggera**. *Opět ruce za záda.* A zavřeli mě sem.“ *O následujících 2 replikách zatím nemám představu.*

Adam: „Tak nespravedlivé!“

Bohuslav (zapáleně): „Že? A přitom kdo by popíral, že Správci obec špatně spravují?“ *Přiskáče k nim gavagai, zaujatě je poslouchá.*

Adam (trucovitě; *zřejmě stojí napravo od B., proto poodchází dále směrem od něj, tj. doprava z pohledu diváka*): „Já to teda popírat nebudu. Tady je všechno úplně na hlavu. Vůbec to tu není, jak jsem si to představoval!“

Bohuslav: *Tahle replika ještě poměrně mírně, i když fanatismus lehce prosvítá. Odstoupí kousek od Adama, tj. doleva.* „Správně! Vše by mělo být jinak! A já vím jak, já mám řešení!“

Adam: *Zůstává zatím na místě. Mluví upřímně, naléhavě, rozhořčeně.* „Všichni by měli mluvit tak, aby se jim dalo rozumět!“

Bohuslav: *Také zatím na místě, ale už silněji zaznívá jeho panovačnost.* „A jen když jsou tázáni!“

Adam: *Krůček doleva, stále tváří k divákům.* „Lidé by k sobě měli být vřelejší! Měla by se jim vrátit láska a radost ze života!“

Bohuslav: *Krůček doprava (tj. oba směřují do středu), dále se stupňuje jeho fanatismus.* „Ano! A měli by u toho stát v pětistupech!“

Adam: *Opět kousek doleva, velmi osobně.* „Ano! A nikdo by mě nesměl pohlavkovat!“

Bohuslav: *Fanatismus a panovačnost musí vrcholit, ale nevím přesně, jak to vyjádřit. Zase krůček směrem k A.* „Ano! A stromy by měly růst symetricky!“

Adam: *Spravedlivé nadšení.* „Ano!“

Bohuslav: *Hysterické fanatické nadšení, zvedne levou ruku zaťatou v pěst.* „Ano! Ať žije revoluce!“

Adam: *Zvedne pravou ruku se zaťatou pěstí. Už stojí těsně vedle sebe, musí být zřetelný rozdíl v jejich výrazech.* „Ať žije revoluce!“

Gavagai (nadšeně, mává pěstmi ve vzduchu): „Gavaga-ai!“

Oba strnou, s povzdechem spustí ruce, neví co s nimi. postupně se vrací do reality. Napochoduje před ně solipsista, rozhlédne se, pokračuje v chůzi. Trapná chvíle ticha. Bohuslav dostane želvou do hlavy, nijak nereaguje.

Pominutý: „Aaarghhh!“

Ukazuje se, že Bohuslav je taky pořádný blázen – fanatik toužící po moci. Pasáž sama ještě příliš dramatická není, ale připravuje následující dramatické jednání.

V. 4. PÉ EL ANEB JAK VYHLÁSIT REVOLUCI V OBECNÍM BLÁZINCI

Adam (škrábe se na nose): „No jo, sakra. Gesto otázky rukou. Jak ale vyhlásit revoluci, když jsme zavření v blázinci?

Bohuslav: Opět zcela suverénně, jako by se vůbec nedopustil nějakého emocionálního projevu, ruce za zády. „To je, abych se vyjádřil správně, právě meritem věci.“

Adam: „Odtud se asi člověk jen tak nedostane.“

Nejprve se podívají na sebe, pak se otočí směrem na strážce u dveří. Ten se jim lehce ukloní, významně u toho poklepává na svou zbraň.

Adam: Otočí se zpět, pomalu bezcílne popochází sem tam, nuda. „No, ale nápad to byl pěkný.“ Pauza, která zdůrazní tu nudu. Bohuslav stojí s rukama za zády a dívá se pyšně někam nahoru, Adam popochází a neví co by. Gavagai poskočí a bezbarvě: Gavagai... Opět chvíli pauza, Bohuslav přehodí nohy v úkroku (asi nejasně, ukázu naživo).

Pominutý: „Aaargh! Naargh!“

Adam: Znuděně, co už dělat... „Poslyšte, Bohuslave... Jak jste říkal to... pé el... Co to je?“

Bohuslav: „No, víte přece. Pé el.“

Adam: „Ale co to je, pé el?“

Bohuslav (naléhavě šeptá): „Paradox lháře!“

Adam: S pochopením pokývá hlavou: „Myslíte takové to ,tahle věta není...‘“

Bohuslav (zdešeně, naprosto ztrácí svou zdánlivou vyrovnanost a suverenitu; zacpává si uši): „Mlčte, člověče!“

Adam: Zastaví se, gestem rukou dá najevo, aby se Bohuslav uklidnil. „A z toho se člověk může zbláznit?“

Bohuslav: „Blázníte? Tato hříčka s „blázněním“ mi příliš významově a stylisticky nesedí, proto nevím, co s ní. Zase drobnost na Michala. Jak by mohla racionální mysl osvíceného člověka unést něco tak strašného!“

Adam (Nejprve opět pokýve hlavou – „aha“, otáčí se opět dopředu, zdá se, že nuda bude pokračovat. Když tu náhle zvedne hlavu s výrazem vzrušeným v novém poznání): „Bohuslave, něco mě napadlo!“ Gestem naznačí – počkejte tady, něco zkusím.

Kvapně přechází ke strážci, cestou zavadí o nihilistu.

Adam (Od „dveří“, když už předtím pohledem pozdravil strážce. Bohuslavovi): „Zacpěte si uši!“

Adam (strážci): Jakoby chtěl vyjednávat. Strážce se samolibě usmívá. „Poslyšte. Důrazně, se zkoumavým výrazem. Tahle věta není pravdivá!“

Pominutý: „Naaaaaarghhhhh!“ B. i A. se otočí k němu, on omdlí a padne ze židle na zem.

Strážce: A. i B. se na něj podívají, pak tázavě po sobě – jak to že to nefunguje? „Prosím?“ Nakloní se přes lavici k A., aby líp slyšel.

Adam: Zřetelně, pomalu, hlasitě. „Tahle věta není pravdivá!“ Pominutý sebou na zemi škubne.

Strážce: „Aha.“ Narovná se, ale už bez samolibého úsměvu. A. + B. pokrčí rameny – tak ani tohle nevyšlo...

Strážce se zamyslí. Pak zařve a sesune se k zemi.

Adam: Adam se prudce otočí a radostně vyskočí. „Bohuslave, cesta je volná!“

Bohuslav: Přiběhne k A., chytí je pevně za levou ruku: „Sláva! A teď, Adame, vzhůru!“

Adam: „Vzhůru kam?“

Bohuslav (Otevírá „dveře“ a vítězoslavně): „Vzhůru na palác Správců!“ Vychází ven.

Adam: Vybíhá za ním. „Vzhůru!“

Odcházejí pryč.

Gavagai: *Mezitím doskáká ke dveřím, tázavě se dívá tam i zpět...* „Gavagai?“
Šotci s frkačkami přibíhají, odvádějí blázny, páté dějství končí.
Dramatický posun – nalezení cesty z blázince a domněle slabého místa Obce.

(intermezzo 5 - revoluční)

Adam s Bohuslavem utíkají obcí. Kolem nich tančí šotci a stále přeskládávají scénu, chaos.

Pro zvýšení dojmu zmatku a revoluční nepřehlednosti zkusíme vypustit blázny do ulic. Tedy – na konci V. 4. blázni využijí otevřených dveří za A. a B. a utečou mezi diváky. Gavagai či Zénón nasměrují sopipsistu a vyvedou nihilistu a Pé El. Nihilistu postaví někam doprostřed před pódium, Pé El možná bude posazen na zem a opřen o pódium. Gavagai si bude dělat svoje, Zénón bude obtěžovat diváky želvou a solipsista bude chodit do diváků podobně, jako chodil do zdi uvnitř. Občas může pro okolní diváky prohodit něco jako - „Neexistuje nic než mé představy!“ „Vy nejste, existuje pouze mé vědomí!“ To však bude vyžadovat odvalu těchto bláznů – nesmějí se před diváky stydět nebo se jich bát. Naopak – diváci by se měli bát jich!

Nihilista zůstává bez hnutí na svém místě i po celé intermezzo. Stejně tak Pé El, který se může zmítat a rvát při každém dalším paradoxu.

Až při zkoušení se ukáže, zda šotci přitancí před nebo po revolucionářích.

A + B vyběhnou po levých schůdkách, zastaví se a:

Adam: „Kudy?“

Bohuslav: „Tudy! Ať žije revoluce!“ *Seběhnou dolů, oběhnou pódium k pravým schůdkům a nahoru.*

Adam: „Ať žije!“

Přibíhá strážce 1 – po levých schůdkách. A + B se snaží mu uniknout vpravo dozadu, ale S1 tam také směřuje.

Strážce 1: *Zastaví se přibližně na úrovni nihilisty, tj. asi uprostřed pódia, vytahuje zbraň.* „Vy tam! Stát!“

Adam: „Bohuslave, tamhle! Kryjte se!“

Bohuslav se otáčí zády ke středu pódia a si zacpává uši

Strážce 1: *Míří zbraní na Adama, chytá jej za rukáv nebo nlěco.* „Vy dva půjdete okamžitě se mnou!“

Adam: *S nečekanou odvahou při pohledu do ústí zbraně:* „Jo? A víte vy, kolik zrněk písku tvoří hromadu?“

Strážce 1 (sune se k zemi): „ÁÁááárrghhh!“

Bohuslav: „Jdeme!“

Utíkají dál, dopředu k levým schůdkům, šotci tančí, přibíhá strážce 2, Adam jej chytá za límec, Bohuslav si zacpává uši. Případně S2 chvíli běží za nimi (na místě), pak A. zpomalí, tj. vrátí se zpět a:

Adam: „Dovede Bůh stvořit kámen tak těžký, že jej neuzvedne? Co myslíte?“

Strážce 2 s knikavým pištěním odcupitá ze scény, tj. jako by nestačil, běží pozpátku ze schůdků, Adam s Bohuslavem dál utíkají – doběhnou k pravým schůdkům, vbíhá strážce 3, Bohuslav si urychleně zacpává uši.

Adam: „Princip bludného kruhu!“

Strážce 3 se ani nezastavuje a řítí se k zemi, nejlépe kotrmelcem – nebo jen seběhne po pravých schůdkách dolů a vzpamatovává se. Dvojice dále utíká, najednou se jim do cesty připlete Eva. Po levých schůdkách vyběhne Eva a běží na místě za nimi:

Eva: *Zadýchaně, snaží se je dohnat.* „Adame! Všude vás hledám! Pořád musím myslet na to, co jste mi řekl!“

Adam: *Adam zpomalí, tj. couvá a setkají se uprostřed. Zastaví. Zastaví i Bohuslav u pravých schůdků. „Evo! Jako na zavolanou!“*

Bohuslav: „Proč stojíme? Tak ji sejměte a jde se!“

Eva (podezřívavě si jej prohlíží): „Prosím?“

Adam: „Kdepak! Ona půjde s námi!“ *Ukáže směr kupředu k divákům, pobídne Bohuslava, možná vezme Evu za ruku a všichni se rozběhnou.*

Eva: „Co se to tu děje, Adame?“

Adam (nadšeně, vítězně mává levou pěstí, pravou rukou drží Evu): „Revoluce, Evo! Pryč s tyraníí rozumu! Vrátime lidskost tomuto světu!“

Eva: *Chce se vysmeknout a utéct, Adam se musí v běhu k ní natáčet a pevně ji držet. Také Bohuslav otáčí hlavu a sleduje, co se děje. „To je šílenství!“*

Adam: *Při této replice zpomalují, tj. couvají dozadu a Bohuslav jim „utíká“.* „Pojďte se mnou, Evo! Vymaňte se z toho bestiálního formalismu, buďte zase jednou člověk!“

Eva: „Adame...“ *Oba zastaví (jsou už asi v polovině pódia z hlediska jeho hloubky), Bohuslav také zpomaluje.*

Adam: *Chytá i svou levou rukou její pravou, mluví přesvědčivě, rozhodně, téměř vášnivě, nadšeně.* „Já vím, že nejste šťastná! Pojďte se mnou a já vám ukážu lepší život!“

Bohuslav: *Bohuslav také zpomaloval a ohlížel se dozadu, teď se otočí kupředu a zjistí, že už jsou u cíle. Zastaví.* „Už jsme tady! Palác Správců!“

Adam: *Opět zvedne levou, pustí Evu a s Bohuslavem odběhnou po levých schůdkách pryč.* „Ať žije revoluce!“

Eva: *Chvilí se jakoby rozhoduje, pak se rozběhne za nimi.* „Adame, počkejte!“ *Na toto „heslo“ se rychle vytratí herci představující blázny, tj. už nebudou hrát svou roli, ale prostě rychle zmizí do C32. Zároveň vyběhnou šotci a umístí lavice tak, aby na nich mohli AlfaBeťáci meditovat. Šotci zaujmou místo někde vzadu, zprava přicházejí Správci, zleva Cyril.*

Bohuslav s Adamem utíkají ze scény s Evou v patách, začíná poslední dějství.

VI. (šesté dějství)

Scéna se odehrává v komnatách Správců. Správci se oddávají meditačnímu cvičení (v naprosto ideálním případě stojí na hlavě – pokud si někdo netroufne, bude jen sedět v pravé polovině na lavici v pozici lotosového květu a meditovat „ómmm“), přítomen je i Cyril, který se opírá o stěnu nebo jen postává v levé části a nezáčastně si čistí svou pistoli. Ze zákulisí se po chvíli ozývá Adamův hlas

VI. 1. PŘED BOUŘÍ

Adamův hlas: „Všichni Kréťané jsou lháři!“

Hlas strážce 1: „Aaarghhh!!!“

Cyрил zpozorní, Správci otevřou oči a zvednou hlavu, zůstávají však v pozici, „óm“ pokračuje.

Adamův hlas: „Venkovský holič!“

Hlas strážce 2: „Co je s ním?“

Adamův hlas: „Holí jen ty, kteří se neholí sami!“

Hlas strážce 2: „Aaarghhh!!!“

Cyрил vyskakuje na nohy si hledá vhodnou pozici, Správci pomalu přerušují své cvičení - „óm“ končí – a vstávají z lavic.

Adamův hlas: „Jste svůj vlastní děda!“

Hlas strážce 3: „Aaarghhh!!!“

Cyril viditelně bojovně naladěný si v nalezené vhodné pozici připravuje zbraň, Správci se upraví a s rukama za zády unaveně a nehnutě, ale velmi důstojně očekávají, co se stane. Na scénu vtrhne Adam, Bohuslav a Eva.

VI. 2. KLÁBOSENÍ PŘED BOJEM

Vyběhnou po schůdcích, Adam doběhne na nižší úrovni doprostřed, natočí se k AB. Bohuslav zůstane více vlevo, mocnářsky zdraví diváky. Co chudák Eva? Příliš sem nepatří, je tu trochu navíc. Uvidíme až na zkoušce.

Adam: „Tady jsou!“

Bohuslav (v megalomaniakálním rauši): „Kruh se uzavírá! Přišel den zúčtování!“

Cyril (překvapeně, ale zlostně – zatím si jej přichází zřejmě nevšimli, proto jeho vstup zezadu zleva Adama a Bohuslava překvapí): „Primitive? Jak ses dostal ven?“

Alfa (pohrdlivě, téměř nezatelně natočí hlavu směrem k přichozím): „Tak pauzička předvídatelné.“

Beta: „Ano.“

Alfa: „Jistě.“

Cyril: „Jak se opovažuješ vyrušovat Jejich Prapůvodní Nesouměřitelnostva z rozjímání?“

Adam: *Odvrací se od Cyrila směrem ke Správcům. První větu se zřejmou ironií.* „Jejich Prapůvodní Nesouměřitelnostva právě donesouměřila. Otočí se k divákům. Tohle je konec!“

Bohuslav: *Podívá se na Adama a pronese nesouhlasným tónem:* „Tohle je začátek! Tohle začátek nové éry! *Ke Správcům:* Vydejte mi vládu nad obcí!“

Cyril (namíří na Adama pistolí): „Vy psi! Připravte se na setkání s demiurgem!“

Eva (doposud úplně na kraji, nyní vbíhá mezi ně): *Když to půjde, tak u „dost“ dá najevo strach o Adama...* „Dost! Tady se ale vzpomíná a snaží se odehrát problém do roviny racionálního řešení problému, ale stále ještě afektovaná... Zadržte to šílenství! A tady by se uklidnila. Ovšem stále si dává pozor, aby byla mezi pistolí a Adamem. Tohle je celé naprosto nelogické.“

Alfa (nezúčastněně, pomalu, klidně, důraz na „logický“, ruce stále za zády): „Naopak, tohle je zcela logický důsledek.“

Beta: *Se sotva postřehnutelným souhlasným pokýváním hlavou:* „Únavný, ale logický.“

Cyril (varovně): „Uhněte, Evo, nebo vás čeká stejný osud!“

Eva: „To vám nemohu dovolit!“ – *Replika nesedí na předchozí Cyrilovu, je třeba upravit. Ostatně ani následující Adamova není v takové podobě, že by diváci pochopili, z čeho má radost. = Malý úkol pro Michala.*

Adam (téměř radostně): „Že ne?“

Cyril: *Překvapeně, spouští ruku s pistolí.* „Opravdu jste ochotna položit život za toho barbara?“ *Eva se bojovně nadechne, ale jen se otočí dopředu, sklopí hlavu a začervená se. Adam se na ni zamilovaně podívá, zapomíná na revoluci.*

Alfa (otráveně, chce to nějaké gesto, zatím nevím): „Samozřejmě, že je. Takový druh vzájemnosti na základě falešného pocitu zodpovědnosti je klasický paradigmatický model.“

Beta: *pokud možno se symetrickým gestem:* „A také poněkud klišé, dalo by se říct.“

Alfa: „Ano.“ *Při tomto na sebe pohlédnou a souhlasně pokývají hlavami.*

Beta: „Jistě.“

Bohuslav: *Už se chvíli nechápavě dívá na všechny zúčastněné, teď ale zhurta. Nejprve k divákům...* „To si tu budeme jen tak klábosit, nebo co? *Otočí se směrem ke Správcům...* Co bude s tou revolucí? *Jde k Adamovi a velitelsky mu položí ruku na rameno:* Adame, ve jménu Nové Bohuslavovy Obce, popravte ty dva!“

VI. 4. PO BOJI – REZIGNACE A ROZUZLENÍ

Adam (sklání zbraň, *jde pomalu kupředu na nižší rovinu*): „Chápu.“

Bohuslav (nepřičetně, *nervózně přešlapuje mezi nižší a vyšší rovinou*): „Tak co děláte, Adame! Zastřelte je!“

Adam: *Klidně, rezignovaně, na konci repliky sklopí hlavu.* „Nemá to cenu, Bohuslave. Nemůžeme je porazit. Prohráli jsme.“

Beta: *Sice bez gesta, ale v intonaci přece jen překvapení a snad i uznání na adresu primitiva.* „Tak se zdá, že se primitiv přeci jenom něco naučil.“

Bohuslav (ohní se v šíleném výstupu): *Výhrůžně ke správcům:* „Tohle ještě není konec! *Jde k divákům, napoleonské nebo nějaké významově podobné gesto.* Já budu Správcem obce! A pod mou vládou vznikne říše, která překoná všechny věky! Všichni budou chodit v řadách a **všichni...**“

Eva (okřikne jej): „Ale mlčte už, nikdo na to není zvědavý.“

Cyrl náhle vyskočí a uzme Adamovi jeho zbraň. S vítězoslavným výrazem si stoupne mezi něj a Evu (nebo za něj, podle toho, kde bude místo), míří na něho.

Cyrl: „A teď udělám, co jsem měl udělat už dávno!“ *Natáhne zbraň, Eva zděšením vykřikne a zakryje si ústa, Bohuslav sebou trhne.*

Napjatá chvíle, všichni strnou ve zděšeném očekávání.

Beta: *Promluví opět pomalu, ale zavčasu, aby Cyrl nestihl vystřelit.* „To nebude nezbytné.“

Cyrl (zmateně a zrazeně, *natočí se k BG, ale zbrání stále míří na Adama*): „Cože? Ale... Vaše... Vaše... eh...“

Gamma: *Popojde dopředu a natočí se k divákům.* „Tento experiment neměl pravděpodobnost úspěchu. Je na čase jej ukončit.“

Beta: *Postaví se vedle G. Asi musí dát najevo, že přiznává chybu.* „Ano. Bylo chybou našeho (?) úsudku probouzet jej v této době.“

Gamma: „Jistě.“

Adam: *Natočí se k BG.* „Ale... Co se mnou tedy bude.“ *Cyrl konečně spustí zbraň.*

Beta: „Vyslovil jste přání a to přání vás přivedlo sem. Nicméně, ještě není pozdě vzít je zpět.“

Adam (s nadějí, *jakoby prosebně spojí ruce*): „Opravdu? Můžete mě poslat zpátky do mé doby?“

Gamma (pohoršeně): „Nemluvte hlouposti.“

Beta: „Můžete nás poslat dopředu. Koneckonců, historie se přeci opakuje.“

Šotci obřadně přinášejí stůl s prostěradlem skládají lavice a přikrývají je prostěradlem – hibernační lůžko.

Cyrl (zklamaně): „Znamená to, že je omilostněn?“

Gamma: „Ano.“

Beta: „Jistě.“

Bohuslav (s výrazem lidumila se úlisně přibližuje, *velmi klidně a seriózně*): „A myslíte, že bych mohl být taky omilostněn?“

Beta (jakoby už nevěděl, kdo to je – této autorské poznámce nerozumím, není mi jasné, proč by měli Správci zapomenout na Bohuslava, proto upravuji i odpověď): „~~Prosím? Aha.~~ **Strážce, pauza** odved'te jej.“

Gamma: *Ihned naváže.* „A zastřelte.“

Cyrl: „Vykonám.“

Cyrl odvádí nepříteliš efektivně vzpínajícího se Bohuslava ze scény podobně, jako jej jiný strážce přiváděl do blázince. Eva nenápadně poodejde doleva.

Bohuslav (úpenlivě): „Ale já chtěl světový mír!“

Tady se vlastně také nic moc neděje – pouze se slovně vyhodnocuje „experiment“ a udělují se tresty. Zřejmě se musí zdůraznit právě vyhodnocení.

VI. 5. POUČENÍ

Beta: „Co odpovíte, Adame?“

Adam (zaujímá postoj zkušeného řečníka *spíše musí začít nejistě, protože dospěl ke krutému poznání, že jeho počáteční představa ideálního světa jej naprosto zklamala*): *Během první věty jen pomalu popojde, mluví zklamaně, smutně.* „Domníval jsem se, že svět, ve kterém žiji, je záhubou všeho civilizovaného. *Zase se začíná rozohňovat, má novou vizi. Vystoupí na vyšší rovinu.* Ale civilizace není jen o *(tato vazba je zde záměrně, Michale?)* vysokých kulturních hodnotách a osvícení! Nyní to už chápu, nyní vidím, že skutečná civilizace potřebuje i to nízké! – *Když se to podaří, mohl by každou rukou obejmout jednoho šotka.* – *S následující větou sejde na nižší rovinu a podívá se dolů na diváky v první řadě, ukáže na ně.* A čím níž, tím líp! *Toto souvětí říká do očí BetaGammě, ti však nehnou brvou.* Protože co je komplikované, nemusí být ještě lepší, a být moudrý neznamená nutně být i šťastný! *Doprostřed na kraj vyšší roviny, rozhodně, přiznává se a hlásí se k tomu.* Ano! Chci zpátky smajlíky a hloupé seriály! *2 kroky doleva. Eva si zakryje obličej rukama.* Chci si založit profil na Facebooku! Chci víc než to! *Jde ke stolu...* Chci se dát zmrazit a chci se probrat v době, kdy zavládne nekonečná blbost! ... *gesto jako „a basta“!* Anebo ať se vůbec nevzbudím! *Chystá se lehnout si, ale všimne si Evy, rychle přeběhne k ní:*

(k Evě) Evo, pojdte se mnou. *Pohládí ji po rameni.* Dobře vím, že tu nejste šťastná. *Rozhňevaně k divákům – oni za to můžou!* Jak byste mohla, vždyť tento svět zná štěstí jen jako definici ve slovníku. *Vrací se k ní.* Vy to víte, věděla jste to celý život! Pojdte se mnou a já vám ukážu, že *naléhavě, upřímně, pročitěně* štěstí a láska jsou víc, než jen pojmy! *Podává jí ruku.* Evo, má drahá, půjdte se mnou?“

Eva vlepí Adamovi facku. Tentokrát ale ne z pohoršení, spíš z princip. Tj. otočí se k němu, podívá se na něj, sklopí hlavu, dá nevýraznou facku a pomalu a zcela lhostejně odchází beze slova pryč.

Adam (mne si tvář): „Tak ať to máme za sebou.“

Šotci se chápou Adama, přivádí jej Adam přichází ke stolu, lehá si, šotci jej obřadně zmrazí a přikryjí prostěradlem. Pak odcupitají pryč, cestou berou mrtvolu Alfy. Oba správci si stoupnou k Adamovu stolu stejně jako na začátku – Gamma na místě Alfy.

Beta: „Ptám se. Je nějaká pravděpodobnost, že tam, kam míří, skutečně bude šťastnější?“

Gamma: „Taková úvaha nemá žádné opodstatnění.“

Beta: „*Nejspíš nemá. Nyní přejdou dozadu jako v I. 2. Gesto zamýšlení.* A my? Přinesl naší obci tento incident nějaký prospěch?“

Gamma: „Na první pohled se zdá, že ne.“

Beta: „Avšak zvažme. Nyní víme, že probudit jej nám nepřineslo nic, kromě toho, že nyní víme. *Na Michala: Nebylo by lepší připsat následující větu Gammovi, ať se na dedukci podílejí oba? Poslední tři repliky by si pak prohodili.* A to, že *nyní víme, nás činí zase o něco moudřejší.*“

Gamma: „A tím to celé končí? Consummatum est?“

Beta: „Ano.“

Beta odchází, Gamma chvíli mešká a zamýšleně poklepává prsty na Adamův stůl. – To se ke Správci nehodí, pokud se nemá naznačit, že Gamma není tak dobrý a spolehlivý jako Alfa. Jestli není toto autorův záměr, odejdou stejně jako na konci I. 2.

Gamma: „Jistě.“

Gamma odchází. A na šotcích bude, aby divákům vysvětlili, že je konec:-).

(konec)

Adamovo velké zmoudření a malé rozšíření vědomostí Obce.